C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 31-Operace Bakchus.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 31-Operace
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK
STONE
OPERACE BAKCHUS
1
Mark Stone seskočil z pohyblivého chodníku před ohromnou plastoocelovou budovou Služby pro dohled nad primitivními planetami. Byl to statný a svalnatý třicátník výrazných rysů a hnědých vlasů. Šedomodrýma očima se na chvíli zahleděl na hemžení newyorské megapole. Pravoúhlé třídy s trojím podlažím vozovek a chodníků se táhly stovky kilometrů.
Vešel do rozlehlé haly a už si to k němu šinul bezpečnostní robot. Takový tlustý ovoid s mnoha chapadly, jež se velice snadno mohla změnit ve smrtící zbraně.
Stone mu do otvoru svižně zasunul identifikační kartu.
"Můžete dál," pravil robot neosobním mechanickým hlasem.
Mark tedy vešel do antigravitační šachty, která ho prudce vynesla do posledního patra.
V předpokoji seděla neznámá vyschlá hranatá sekretářka se špičatým nosem a vpadlými lícemi, která na své padesátiny mohla vzpomínat už jen s nostalgií. Před ní tu bývala ta krásná, mladičká a hubatá slečna Stemptonová...
"Máte třicet vteřin zpoždění, kapitáne Stone," konstatovala ta osoba suše. "Generál Khov vás už čeká."
Khov vládl Službě pro dohled nad primitivními planetami už léta a železnou rukou. Dvoumetrový chlápek s obřím tělem, kulatou hlavou holou jako ledovec a černýma šikmýma očima, jež zdědil po dávných mongolských předcích.

Sekretářka vstala a neladným krokem zamířila ke dveřím. Otevřela je a Marka ohlásila. Kdykoli kapitán Stone vstupoval do téhle svatyně nejsvětější, necítil se dvakrát valně. Do jakého dobrodružství ho zase pošlou?
Předpisově zasalutoval a posadil se do křesla, jež mu generál nabídl. S překvapením zjistil, že v koutě si hoví admirál Neuman, všemocný velitel Vesmírné policie.
"Myslím, že představovat se nemusíme," zavrčel Khov. "Vy dva se už znáte. Pan admirál má takový menší problém a požádal nás o pomoc, samozřejmě se souhlasem prezidenta. Takže cíl vaší další mise vám vysvětlí on. Nicméně bych vám chtěl říct, že jestli přijmete nebo ne, závisí zcela na vás. Moji agenti vždycky byli a jsou dobrovolníci. Na tom se ani dnes nic nemění. Má to však háček. Případ je tak tajný, že pokud odmítnete, čeká vás naprostá izolace, dokud akci neprovede někdo jiný. Máte ještě čas odejít a počkat si na jiný úkol."
Mark lehce zavrtěl hlavou. Tady něco nehraje. Generála ještě nezažil takhle rozpačitého. "Vzbudil jste mou zvědavost, pane," usmál se. "A pak - od poslední akce se už začínám tak trochu nudit. Styk s těmi kancelářskými krysami mi už leze na mozek. Docela rád bych změnil prostředí."
"Skvělé," uťal ho Khov, "takže můžeme přejít rovnou k věci."
"Rád bych vám připomněl, kapitáne," začal školometsky Neuman, "že Pozemská unie je federace osmdesáti pěti planet, z nichž některé byly panenské a osídlili je teprve kolonisté ze Země. Zpravidla silně tíhnou k centrální moci. Jiné, obydlené už vyvinutými humanoidy, si přály připojit se k Unii, aby si usnadnily kontakty s dalšími objevenými světy, a vcelku podléhají našemu vlivu. A potom jsou tu i takové, které se k nám přidaly z bezpečnostních důvodů, aby se nemusely proti nepřátelským sousedům bránit samy. Tyto planety si žárlivě střeží autonomii a ne vždy dodržují přísná pravidla federace. Což je případ Solanu."
Mark se nadechl, chtěl se na něco zeptat, ale Neuman pokračoval ve výčtu v obecně známé rovině: "Obíhá hvězdu třídy G, v galaktickém seznamu se dá najít pod kódem MZ 34 89 03 81, od Země je vzdálená dvě stě světelných let. Nachází se tedy na pomezí. Její guvernéři ji nikdy neotevřeli pozemšťanům, s výjimkou oficiálních delegací a pracovníků našeho velvyslanectví. Povolení k přistání našich lodí se řídí podivnými pravidly a solanský astroport je útočištěm četných pirátských lodí, které tam berou zásoby a prodávají zboží místním obchodníkům. Ti je pak reexportují a vydávají je za solanské výrobky."
"Proč jim to tedy trpíte?" otázal se Mark.
"Zasáhnout na Solanu nemůžeme a jsme rádi, když udržíme piráty v jakýchs takýchs mezích. Ale přejděme k cíli vaší mise, kapitáne." Admirál teď přece jen trochu zaváhal. "Všechno, co vám řeknu, je pochopitelně přísně důvěrné. Jistě je vám jasné, že si na Solanu platíme jistý počet agentů, kteří nás informují o lodích a jejich posádkách. Ještě donedávna bylo spojení perfektní, ale pak začaly informace váznout. Dvě zprávy z různých zdrojů, dosti neurčité, nás varovaly, že se na Solanu chystají nějaké změny. A potom už nic."
Admirál Neuman si tiše vzdychl. "Vyslal jsem tam tedy jednoho ze svých nejlepších agentů. Měl zjistit, co se děje, a obnovit rezidentskou síť. To bylo před měsícem. Od té doby o něm nevím a dneska náš odposlech zachytil podivnou a velmi nejasnou zprávu. Tady je její obsah." Sáhl do kapsy pro kus papíru a četl: "Hvězdolet zničen... Beru výsadkový modul... Pokusím se ukrýt na sousední planetě... Zemi hrozí velké nebezpečí... Pomoc nezbytná... Všude samá zrada..." Neuman se na chvíli odmlčel a potom pokračoval: "Pak jsou tady už jen šifry galaktických souřadnic a autora zprávy. Je to onen agent a tu šifru jsme znali jen my dva."
Do hovoru vstoupil generál Khov. "A v téhle chvíli nastává moment naší spolupráce. Galaktické souřadnice odpovídají planetě Mira, která je pod naším dohledem. Nachází se v konstelaci, jíž naši předkové říkali souhvězdí Štíra. Naše průzkumné lodě ji objevily asi před sto lety. Podle orbitálního pozorování je obydlená humanoidy, kteří se nám fyzicky velice podobají. Jejich civilizace je tak na úrovni našeho vrcholného středověku. Už dokonce vynalezli střelný prach. Když pozorování skončilo, velitel expedice dal povel k odletu, a tu se stala taková věc. Atomový generátor se porouchal, loď přišla o energii a detektory. A protože neštěstí nechodí nikdy samo, krátce nato došlo ke střetu s velkým meteoritem, takže velitel byl nucen přistát. Bylo jen dílem náhody, že dosedl na obydlený kontinent,

naštěstí však na pustém místě."
Generál nervózně sáhl po doutníku v krabici na stole a vztekle mu ukousl špičku. Marka Stonea to poněkud překvapilo. Khov totiž kouřil jen ve stavu nejvyššího rozrušení.
"Posádka se hned pustila do nezbytných oprav," pokračoval Khov, "ale přistihl ji nějaký tamní král, který byl na lovu se svým synem. Ti dva se vůbec nepolekali, projevili značnou otevřenost ducha a žasli nad faktem, že existují taky další obydlené planety. A nakonec si postěžovali na potíže: Celou zemi zachvátila jakási strašlivá nemoc, která kosí obyvatele po stovkách. Palubní lékař zjistil, že se jedná o mor, a usoudil, že bez vnější pomoci celá civilizace vymře. Vládní rada tentokrát povolila výjimku ze zákona o nevměšování a expedice vzala mladého prince s sebou. Na Zemi měl dostat zásobu antibiotik a vrátit se. Cestou se zamiloval do palubní spojařky. Dívce však nepovolili vystěhovat se na Miru, a tak zůstala na Zemi a později porodila chlapečka, Paula Revesta."
Generál nonšalantně smetl popel ze stolu a pokračoval: "Můj příběh je poněkud dlouhý, ale musíte ho slyšet celý. Princ se tedy vrátil na Miru sám a epidemii se podařilo zvládnout. Normálně bychom už o té planetě neslyšeli, kdyby lékaři neudělali tu chybu a nedali princi hyperspaciální vysílačku pro případ, že by antibiotika byla neúčinná." Vyfoukl mračno dýmu. "O pětadvacet let později přišla na Zem zpráva, že onen princ zemřel. Jeho nástupce, byl to nějaký blbeček, měl s vládnutím problémy, a tak si řekl, že nás prostě požádá o pomoc."
"Což rada rovnou zamítla," podotkl Mark.
"Ovšem, ale připadalo jí nebezpečné ponechat vysílačku, která dokáže zachytit řadu našich relací, v tak primitivních rukách, protože tím hrozilo ustavičné vážné porušování zákona o nevměšování. Vyslala pro ni agenta, a jako na potvoru Paula Revesta, který o svém původu nic netušil. Jeho matka si jméno otce nechala pro sebe a syna přiměla, aby vstoupil do Služby. Mládenec se svého úkolu na Miře zhostil na výtečnou, ale když zjistil pravdu o svém původu, požádal o souhlas, aby mohl na planetě zůstat. Můj předchůdce generál Orlov musel chtě nechtě souhlasit, protože zákon o nevměšování se nevztahuje na osoby navracející se do vlasti svého otce. Od té doby jakékoli kontakty s Mirou ustaly. A protože ještě neuplynulo oněch padesát let, nebyl důvod vyslat tam další expedici. Takže ani nevíme, jestli Revest ještě vládne."
Khov rozdrtil doutník v popelníku připomínajícím spíš umyvadlo. "Tuhle dlouhou historku jsem vám vyprávěl proto, abyste si uvědomil, že vůbec netušíme, na jakou civilizační úroveň se mezitím Mira dostala. Opustili jsme ji ve středověku, ale je dost možné, že Revest chtěl, aby se vyvíjela rychleji."
"Moc toho dosáhnout nemohl. Co stihnete za pětadvacet let? V nejhorším se budu vydávat za prosťáčka, který žil léta v divočině," zažertoval Mark. "Tenhle příběh tak trochu znám. Táta tenkrát sloužil pod Orlovem a vedl onu expedici na Miru. Jednou mi povídal: ‚Kdyby tě tam někdy poslali, zatraceně by mě zajímalo, jestli se Revest dokázal přizpůsobit jejich životním podmínkám. Nikdy jsem nepochopil, proč zůstal, ale řekl bych, že v tom byla nějaká ženská.'"
Admirál Neuman ukázal Markovi stereoskopickou fotografii, na níž byla asi pětadvacetiletá plavovláska s půvabnou tváří a velice vnadnými tvary.
"Pokud s touto akcí souhlasíte, pak máte za úkol odletět na Miru, kontaktovat mou agentku slečnu Lisu Carlsonovou a co nejrychleji ji vzít s sebou na Zem. Nic víc a nic míň."
Mark si jen hvízdl. "Taková kočka určitě nezůstala bez povšimnutí, ale najít ji na kontinentě, i když má jen pár milionů obyvatel, bude zatracená fuška. Z její zprávy ani nevyplývá, kde chtěla přistát."
"Nejsem zas takový hlupák jak si patrně myslíte," protestoval Neuman. "Lisa měla u sebe tenhle prsten." Vytáhl z kapsy široký zlatý cizelovaný prsten. "Má v sobě ukrytou mikrovysílačku, která v pravidelných intervalech vysílá signál, takže ji můžete lokalizovat s přesností na několik metrů."
"Tenhle trik ale snadno odhalí kterýkoli radioamatér," poznamenal uštěpačně Mark.
"Nepodceňujte nás," ohradil se Neuman znovu. "Vlna je velice krátká, rozsah a frekvenci střídá podle určitého kódu. Jiný vysílač ji může zachytit pouze na zlomek vteřiny."
"Tak co?" ozval se Khov. "Berete?"
Mark si dal čas na rozmyšlenou. "Snad," zabručel za chvíli, "ale pod podmínkou, že mi řeknete celou pravdu."

2

Generál a admirál sebou trhli, jako by dostali elektrický šok. První zareagoval Neuman.
"Co měla tahle nemístná poznámka znamenat, kapitáne?"
Mark udělal smířlivé gesto. "Nemyslete si, že mám o sobě příliš velké mínění, pane admirále. Naopak, mám vysoké mínění o vašich schopnostech a o schopnostech organizace, kterou řídíte. Nenápadně vyzvednout agenta je přece úkol, který je pro vaše lidi denní chleba. Proto bych rád věděl, proč se s tímto případem obracíte zrovna na generála Khova."
"Zákon o nevměšování...," začal admirál.
"Ten se na policii nevztahuje," opáčil s úsměvem Mark, "protože pracuje vždy v utajení. Kdybyste chtěli pouze informace o Miře, stačilo požádat admirála a ten by vám otevřel archivy. Proto se ptám znovu: Proč zrovna agent SDPP?"
Khov se ironicky pousmál a zasáhl: "Já vám říkal, Neumane, že se Stonem je lepší jednat na rovinu."
Admirál nehnul ani brvou, ale pak si povzdychl: "Měl jste zase pravdu." Upřeně se na Marka zahleděl. "Tak dobře. Ale běda vám, jestli pustíte jediné slovo!"
"K věci, pane admirále."
"Lisa Carlsonová založila před třemi lety společnost obchodující s mimozemskými klenoty a uměleckými předměty. Měla pobočky prakticky na všech planetách Unie, takže její časté cesty nebudily podezření. Dokonce létala i na Solan, kde nakupovala zboží uloupené v nejrůznějších koutech Galaxie. Platila dobře, a tak jí místní úřady ochotně dodávaly veškeré certifikáty o původu. Obžalovací spis nám utěšeně narůstal. To vám říkám jen proto, abyste věděl, že Lisa tu planetu navštěvovala svou soukromou lodí dost často. A když potom musela Solan tak rychle opustit, udělala patrně nějakou vážnou chybu..."
"Anebo došlo k úniku na nejvyšších místech," doplnil Mark.
Neuman mírně potřásl hlavou. "Ani tuhle hypotézu nemůžeme vyloučit. Už se provalilo ledacos, přiznávám, ale tohle... Ten kód jsme znali jen my dva a dohodli jsme se, že ho použijeme pouze v nejkrajnějším případě. Teď už chápete, proč jsem osobně a bez vědomí ostatních požádal o pomoc generála Khova. Jedině on může jednat beze strachu, že se to prozradí od samého počátku."
S tím Mark souhlasil, ale přesto si neodpustil poznámku: "Stejně to nechápu. Kdyby ji na Solanu odhalili, už by ji nepustili. A naopak, když se jí podařilo utéct, proč si naprogramovala subprostorový skok na Miru, která je na úplně opačném konci Galaxie než Země?"
"Její loď dostala pravděpodobně zásah těsně před přestupem, takže souřadnice se změnily. Stejně dobře se mohla vynořit kdekoli jinde."
Jeho vysvětlení Marka plně neuspokojilo. "Pak by nestačila planetu identifikovat. Jednou jsem se v subprostoru dostal do magnetické bouře, a když jsem se z ní vybabral, počítači trvalo týden, než zjistil mou polohu. Spíš bych řekl, že Lisa Carlsonová letěla na Miru úmyslně. Když byla poblíž, její loď někdo nebo něco zničilo a ona se zachránila v modulu."
Admirál se podrbal na hlavě. "Možné je všechno, ale zjistit se to dá až na místě. Nic jsem vám nezatajil, ale upozorňuju vás, že Lisa je agent, který jen tak nepodlehne nějakému dojmu. Když říká, že Zemi hrozí nebezpečí, pak na tom určitě něco je. Informoval jsem prezidenta a ten je stejného názoru jako já. Slíbil, že vyhlásí pohotovost pro kosmickou flotilu. Nejdřív ale musíme zjistit, jaké nebezpečí nám hrozí. Teď už misi přijímáte?"
"Ovšem, pane admirále. Proč váhat, když mě čeká taková kráska? Ale doufám, že jí pak dopřejete týden dovolené v mé společnosti."
Neumanovi se znatelně ulevilo a usmál se. "Máte mé slovo, kapitáne, ale musím vás varovat, že na Lise si vylámali zuby i ti největší svůdníci."
Mark se ušklíbl. "V tom případě se nedá nic dělat, beru to tedy jen pro slávu."
"Výborně, chlapče," přerušil ho Khov. "Věděl jsem, že to vezmete. Neptun je už připravený a váš android Ray vás čeká na palubě. Dělá poslední přípravy před startem."
Mark si v duchu oddechl. Mezi ním a Rayem se vytvořil zvláštní vztah. Kybernetici sice tvrdili, že androidi jsou pouhé stroje bez citu a že jednají pouze podle programu, mezi Markem a Rayem se však zrodilo takové přátelství, že android v případě Markova ohrožení jednal bez ohledu na své naprogramování.

"Z úsporných důvodů," pokračoval ironicky Khov, "jsem dal udělat tomu vašemu androidovi generálku, protože se na vaší poslední akci nechoval, jak by měl, i když technici říkali, že levnější by bylo dát ho do šrotu."
"Děkuju vám, pane generále, a..."
Khov mávl rukou. "Oficiálně letíte na průzkum planety Gark, kam jste měl letět tak jako tak příští měsíc. Rayovi jsem předal dokumenty o Miře a vysvětlil jsem mu, jak má pozměnit program. Takže ani u nás nikdo nezná skutečný cíl vaší mise."
"Pokud jde o mě," ozval se Neuman, "budu veřejně připravovat misi na Miru. Čtrnáct dní bude probíhat intenzivní výcvik speciální jednotky. Pokud máme nějaký únik informací, pak nepřítele ani nenapadne, že už tam jste."
"Doufejme," poznamenal skepticky Mark.
"Spojení bude probíhat před počítač Služby, jako by šlo o běžnou misi. Jakmile ohlásíte číslo mise, informace půjdou přímo ke mně."
Admirál Markovi ještě prozradil kód, podle kterého pozná Lisu Carlsonovou. "Zlomte vaz a díky..."
Khov doprovodil Marka až na terasu, kde ho čekal vrtulník.
"Koukám, že jste vyměnil sekretářku," usmál se Mark. Generál jen cosi nesrozumitelně zavrčel.

3
Když Mark vešel do pilotní kabiny, Ray už seděl u řídicího panelu. Android byl rovněž vysoký, ale statnější, a hnědé vlasy měl ostříhané nakrátko. Pouze bystrý pozorovatel by si všiml, že má až podezřele nehybné rysy.
Stone se usadil na místo druhého pilota a Ray pronesl lehce kovovým hlasem: "Zdravím tě, Marku, rád tě vidím. Neunavila tě ta výuka příliš?" Oněch několik dní cesty v subprostoru se využívalo ke zvládnutí jazyka a obyčejů cílové planety.
"Cítím se ve formě. Řekl bych, že psychický induktor snáším stále líp."
Ray na něj mrkl a usmál se. "Měl bys poděkovat té rozkošné prezidentce Maraly."
"To ne!" protestoval Mark. "Jenom mi neříkej, že mi dala nějaké nové léky!"
"To nevím, ale zjišťuju, že jsi mnohem citlivější na nové a nové podněty. Na Marale zvládají biologii podstatně líp než my, a tak..."
"Už mě otravuješ," zašklebil se Mark. "Mysleme radši na tuhle misi. Za jak dlouho se vynoříme?"
"Za dvě minuty a dvacet sekund. Připrav se."
Hned jak Mark překonal nevolnost z přechodu do normálního prostoru, protáhl se a podíval se na hlavní obrazovku, kterou zaplňovala jakási planeta.
"To byl ale nápad vynořit se před takovou masou zmrzlého vodíku a metanu! Je to největší a nejvzdálenější planeta téhle soustavy. Teď nám potrvá hodiny, než se dostaneme na Miru. Navíc stačí sebemenší chybička ve výpočtech a jsme v tom mrazáku," hudroval Ray.
Mark ho neposlouchal a namířil detektory na Miru, která se mu na obrazovce ukázala veliká jako míč.
"Je dost podobná Zemi," poznamenal Ray. "Devět desetin hmotnosti Země. Otáčí se jednou za 23 hodin a 16 minut. Kolem Slunce oběhne za 356 dní. Rozdíly mezi ročními obdobími jsou malé, ale póly má zaledněné a oceány zaujímají osm desetin povrchu. Hlavní kontinent se táhne směrem severojižním, připomíná obě Ameriky."
"Děkuju," zasmál se Mark. "Lekce z psychoinduktoru jsem ještě nezapomněl. Spíš se podívej, jestli poblíž ní není něco nenormálního."
Detektory půl hodiny marně propátrávaly prostor. Mira byla druhá ze soustavy čtyř planet. První se nacházela příliš blízko Slunce, třetí byla celá pokrytá ledem a Neptun se vynořil u čtvrté.
"Vesmír kolem je naprosto prázdný. Zamíříme tedy na Miru?"
Mark chvíli váhal. "Když se Carlsonová vynořila, dostala zásah. Kde se podle tebe mohla asi tak vynořit?"
Ray bez váhání ukázal na obrazovku. "Tady. Počítač by normálně zvolil tohle místo."
"Pošli fantom."
Fantom byl důmyslná návnada, která hlavicím střel simulovala přesný obraz Neptunu.

Dál se skrývali za čtvrtou planetou a sledovali fantom na obrazovce.
"Vletí do její atmosféry a tam se dezintegruje. Dřív než my," žertoval Ray. "Doufejme, že ti ho nepředepíšou k náhradě."
Vtom od třetí planety vyrazily dvě řízené střely a letěly fantomu naproti.
"A hele," podivil se Mark. "Někdo si tam zřídil základnu a kontroluje přístup k Miře."
"Jak se tam teď chceš dostat?"
Mark se zamyslel a nespouštěl přitom oči z obrazovky. "Už to mám! Můžeš naprogramovat krátký ponor do subprostoru, abychom se pak vynořili těsně za Mirou, takže nás z třetí planety neuvidí?"
"Je to nebezpečné, ale šlo by to," odpověděl okamžitě Ray. "Ale pak musíme hned přistát. I na geostacionární dráze by nás rychle našli a zlikvidovali."
Mark se pozorně zahleděl na Miru na vedlejší obrazovce. Na hlavní obrazovce zatím bloudily dvě řízené střely, které ztratily cíl. Až jim dojde palivo, budou putovat vesmírem, dokud je k sobě nepřitáhne Slunce.
"Obydlený je pouze hlavní kontinent," poznamenal Ray. "Žijí tam kočovné kmeny, velice divoké. S výjimkou východního pobřeží mezi čtyřicátým stupněm a rovníkem. Před pětadvaceti lety se o toto území dělila tři království."
"V pořadí od severu k jihu to jsou," jmenoval je pohotově Mark, "Alxo, Khor a Rhan. Jsou v podstatě rovnocenná, trochu pokročilejší je pouze Khor. Každé z nich má hlavní město stejného jména. Další sídla jsou jen bezvýznamné vesnice nebo osady."
"V tom případě tam přistát nemůžeme," usoudil Ray a ukázal na maličký bod. "Ale hodil by se tenhle ostrov, leží osm set kilometrů východně od pobřeží."
Mark souhlasil a Ray pečlivě naprogramoval ponor do subprostoru. Sebemenší omyl mohl znamenat katastrofu.
"Pozor," varoval Marka, "přechod je hrozně prudký, takže potíže po vynoření budou větší než obvykle."
Na Marka se snesl jakýsi černý oblak a žaludek se mu sevřel. Když se opět vzpamatoval, celou obrazovku zaplňovala modrá koule. Neptun už vesele uháněl atmosférou. Třebaže antigravy pracovaly naplno, Mark cítil, jak ho drtí nesmírná tíže.
"Proč chceš přistát tak rychle?"
"Za tři minuty jsme v dosahu detektorů třetí planety."
Neptun nakonec přistál včas, hned u úpatí skalního masivu obsahujícího vydatná ložiska železné rudy.
"Takhle na nás žádný detektor nepřijde," vysvětloval Ray. Natáhl se po knoflíku a vyladil několik ukazatelů. "Máme tu další komplikaci," dodal klidně. "Existuje rušička, která pokrývá prakticky všechny frekvence. Když modul odešleme, nemůžeme si jej už přivolat. A vysílačka nám bude taky k ničemu."
Všichni agenti SDPP měli v hrtanu implantovaný minivysílač a v pravém uchu přijímač, s nimiž se dalo komunikovat na značnou vzdálenost.
"Takže se musíme spokojit s telepatickým spojením," konstatoval Mark. "Je to ostatně praktičtější a nikdo to nemůže rušit."
"Jenže má přece jen kratší dosah," namítl Ray. "Nesmíme se příliš vzdálit jeden od druhého."
"A kde je ta rušička?"
"Na některé z družic na oběžné dráze a pokrývá celý hlavní kontinent. Nechápu proč. Primitivové přece nemají rádio."
"Podle mě je to skvělá novinka," usmál se Mark. "Naši protivníci vědí, že se Lisa Carlsonová uchýlila na Miru, a obávají se, aby se nespojila se Zemí. A jestli si dali tu námahu a instalovali rušicku, znamená to, že Lisu ještě nedostali. Jenže na druhé straně nám to bude komplikovat život. Myslíš, že dokážeš zaměřit signály toho prstenu?"
"Bude to těžké, ale ne nemožné. Teď bychom se měli připravit, protože je půlnoc místního času a do svítání nám zbývá jen šest hodin."
Mark následoval androida do přechodové komory a svlékl se donaha.
Ray ukázal na hromádku věcí. "Tohle jsem ti vyrobil během letu v subprostoru podle dodaných dokumentů. Před pětadvaceti lety se to nosilo. Doufejme, že se móda za tu dobu příliš nezměnila."
Mark si rychle navlékl lněnou košili, vlněné kalhoty a kazajku z měkké kůže. Nakonec se nazul do

vysokých bot, sahaly mu až po kolena.
Ray mu ještě podal široký opasek z umělé kůže, na němž byl zavěšený meč a dýka. Ukázal na velkou přezku: "Hlavně si pořádně nařiď ochranné pole."
To byl další zázrak pozemské techniky. Opasek vytvářel kolem svého majitele silové pole, jež jej chránilo proti jakýmkoli střelám a ránám. Rány však přece jen bolely, protože silové pole bylo elastické a agenti si je seřizovali na minimum, aby u protivníků nebudili podezření.
Ray se oblékl podobně a usedl k řízení modulu,
"Připraven ke startu."
Přechodová komora se otevřela a k obloze se vznesla plastiková koule. Ray brzy snížil výšku.
"Radši budeme kopírovat vlnky, aby nás nezaměřili," poznamenal.

4
Modul se řítil závratnou rychlostí nad vlnami, ale Mark byl naprosto klidný, protože věděl, že na Raye se může ve všem spolehnout. Android se během letu pokoušel zaměřit miniaturní vysílačku.
"Myslím, že ptáčka máme," vytrhl po chvíli Marka z dřímoty.
Na obrazovce se rozsvítila mapa kontinentu.
"Tady je hlavní město Khor. Rozkládá se na břehu řeky, která se o dvacet kilometrů dál vlévá do oceánu. U ústí je nějaká osada, která tam při posledním průzkumu ještě nebyla. A v ní se skrývá Lisa Carlsonová."
"Kde se dá přistát a nepoplašit přitom domorodce?"
"Patnáct kilometrů na sever od přístavu je skalnatý terén a řekl bych, že tam budou i jeskyně."
"Takže nás čeká noční procházka," vzdychl si Mark.
Za půl hodiny Ray přistál na malé pláži před vchodem do jakési jeskyně.
Mark vyskočil z modulu a blaženě se nadechl svěžího mořského vzduchu.
Nalezli stezku, která se vinula mezi skalami, a po ní se dostali na zalesněnou plošinu, kde počkali na východ slunce.
"A můžeme vyrazit," prohlásil Mark. "Doufám, že v tomhle lese nežijou žádný nebezpečný potvory."
"Biodetektor nic nezaznamenal," odpověděl vážně Ray. "Ani předchozí expedice se o ničem takovém nezmiňovala."
Když oba přátelé vyšli z lesa, slunce už stálo dost vysoko na obloze. K vesnici, sestávající ze tří desítek nízkých domků, zbýval ještě asi kilometr.
Jejich příchod nevzbudil žádnou zvláštní pozornost, poutníci zde byli zřejmě častým jevem. Záhy objevili cosi jako místní hostinec.
"Myslím, že si zasloužíme trochu odpočinku," usmál se Mark.
"Navíc ten prsten vysílá odtud," podotkl Ray.
"V tom případě spojíme příjemné s užitečným. Už se těším na mirskou kuchyni. Tuhle misi jsme zvládli raz dva, co říkáš? Při trošce štěstí můžeme ještě dnes vyrazit na zpáteční cestu."
Bujarým krokem vešli do hostince. Několik stolů už bylo obsazeno. Ihned k nim přispěchala drobná snědá číšnice s pěkně naducaným živůtkem, lehce se uklonila a zeptala se, jaká mají přání.
"Umíráme hlady a žízní, krásko má," pravil Mark hlasitě. "Přines nám džbán toho nejlepšího vína a upeč nám něco z té drůbeže, co pobíhá po dvorku."
Dívka je zavedla k volnému stolu u okna a zakrátko se vrátila s velkým džbánem a dvěma cínovými poháry. Mark vychutnával lehké víno a nenápadně se rozhlížel po místnosti. U jednoho stolu bohatě hodovalo asi deset lidí. Zřejmě slavili nějakou radostnou událost.
Mark s uspokojením zjistil, že jeho oděv se nijak nevymyká místním zvyklostem. U sousedního stolu jedl jakýsi mladík. Byl oblečen elegantněji než ostatní, ale neměl meč. Zřejmě kupecký synek na cestách. V rohu u dveří se pomalu sytili čtyři muži, tvářili se vážně a mlčeli. Měli na sobě kabátce z černé kůže a u opasků jim visely meče.
"Podle mě," signalizoval Mark telepaticky Rayovi, "žijí tamti spíš z olupování pocestných než z práce."
Dívka jim přinesla cosi podobného krůtě s nádhernou křupavou kůrčičkou lesknoucí se omastkem. Mark se ještě jednou rozhlédl po hostinci, vytáhl dýku a odkrojil si stehno. Ray ho napodobil, aby nebudil

pozornost. Jeho konstruktéři s podobnými případy počítali a vybavili ho přídavnou ústní dutinou, v níž se potrava dezintegrovala a dobíjela akumulátor.
Mark si pochutnával na křehoučkém masíčku, když přišel hostinský. Byl to tlustý chlap s kulatým zarudlým obličejem a holou hlavou.
Vtom se ozval mladík od vedlejšího stolu a Mark se málem zakuckal překvapením.
"Máte nádherný šperk, pane. Podobný jsem ještě neviděl, a to je táta zlatníkem v Khoru. Mohu se na něj podívat zblízka?"
Mark mimoděk pohlédl na ruku hostinského. Na prsteníku měl zlatý prsten, nápadně se podobající tomu, který mu ukazoval Neuman.
Mladík si prsten dlouho prohlížel a potom zabručel: "To je divné... Odkud ho máte?"
Hostinský se rozesmál. "Minulej tejden jsem ho koupil od takový divný holky. Byla jenom v hadrech, ale docela hezká. Vůbec nesmlouvala a vzala si těch pár mincí, co jsem jí nabíd. A potom se hned poroučela, ani polívku si nedala."
Mladík vytáhl z váčku dva zlaťáky. "Koupím ho."
Hostinskému se zaleskly oči. "Radši bych si ho ještě nechal. Za měsíc jedu do Khoru a můžu se za váma stavit, jestli budete mít ještě zájem."
Zlatníkův syn zklamaně vrátil mince do váčku, vstal a vyšel z hospody ven. Za ním se loudali dva sluhové.
Mark pochválil hostinskému jídlo a oba muži spolu zapředli hovor.
"V noci jsme zabloudili v lese a utekli nám koně," vysvětloval Mark. Když si všiml, jak se hostinský znepokojeně tváří, se smíchem dodal: "Ale peníze naštěstí ne," a hodil na stůl dukát, který zhotovil Ray ještě na Neptunu. Obličej toho bodrého muže se rázem rozzářil úsměvem.
"Zdá se, že obchody kvetou," poznamenal Mark a opsal rukou půlkruh kolem místnosti.
"Všecky dny nejsou takový," odpověděl opatrně hostinský.
"Máte přece stálé hosty, ne?"
"Jenom čtyři." Krčmář kývl bradou k rohovému stolu. "Jenže tamti se tváří tak hrozivě, že mi spíš zákazníky odradí. Jsou tady už tejden a nikdo neví proč."
"Ale jedí a pijou, ne?"
"Kdyby aspoň to! Pijou jenom vodu. Hodiny prosedí u stolu a ještě si neobjednali ani skleničku vína."
"Kde se tady dají koupit koně?" zajímal se Mark.
"Zajděte ke kováři. To je ten poslední dům na cestě do Khoru. Myslím, že u něj koupíte za slušnou cenu."
Zaplatili, rozloučili se s hovorným majitelem a opustili hospodu. Mark se na chvíli zadíval na oceán.
"Proč ses ho nezeptal na tu dívku, která mu prodala prsten?" zeptal se ho Ray.
"Nechtěl jsem vzbudit jeho pozornost. Jestli se ho Lisa Carlsonová zbavila, jistě pro to měla pádný důvod."
"Třeba hlad?"
"Nemyslím. Spíš strach, aby ji nenašli."
"Ale jak ji teď najdeme my?"
"Ví, že Neuman pro ni někoho pošle, a přesto přerušila jediné spojení. Takže si myslí, že jsme dost chytří, abychom ji našli i tak. Uvažuj trochu. Co bude taková mladá ženská dělat, když je bez prostředků?"
"To nejstarší řemeslo na světě," odvětil bez rozmýšlení Ray.
"Ale podle admirála není ten typ."
"To je možné, ale napadlo mě ještě něco jiného. Je přece odbornice na šperky, ne?"
"Jen doufejme, že v Khoru není těch zlatníků moc. Pojď, musíme si rychle koupit ty koně."

5

Mark se cestou do Khoru často ohlížel, ale od chvíle, co vyjeli z přístavu, je nikdo nesledoval.
"Je to tak," uklidňoval ho Ray. "Detektory nikoho nezaměřily."
Urazili už asi poloviční vzdálenost do Khoru, když si Mark všiml osedlaného koně pasoucího se u cesty. Dojeli k němu blíž a v trávě opodál spatřili jakéhosi muže.

Hned v něm poznali zlatníkova syna. Zakrvácenou kazajku měl na několika místech probodnutou a nebyl mrtvý dlouho.
"Neměl ukazovat ty peníze. Nějací lapkové se pustili za ním...," uvažoval nahlas Ray.
Ale Mark ho přerušil: "Spíš se neměl zajímat o ten prsten. Hned za ním přece vyšli ti dva, co jsme je pokládali za sluhy. Hlídají hospodu a toho chudáka zřejmě považovali za Neumanova člověka. Určitě máme proti sobě spoustu nepřátel, kteří jsou schopni čehokoli, jen aby Lisa Carlsonová nemluvila. Na co asi tak mohla přijít?"
"Co dál?"
"Pro něj už nemůžeme udělat nic," potřásl Mark smutně hlavou. "Radši zmizíme. Nerad bych něco vysvětloval zdejší policii."
Vyskočili na koně a cvalem se vzdálili. Cesta je vedla hustým lesem, jehož stromy, připomínající cedry, byly tak vysoké a husté, že zakrývaly oblohu.
"Místečko jako stvořené pro přepadení," zabručel Mark.
"Zesil si pole," varoval ho Ray. "Registruju biovlny."
Za necelou minutu zaslechli třesk mečů a výkřiky vzteku a bolesti.
Na palouku vedle cesty bojovala hrstka ozbrojenců s dívkou oblečenou do elegantního jezdeckého úboru.
Její krása Marka omráčila. Oválný obličej rámovala záplava dlouhých černých vlasů a hlavu jí zdobil slušivý sametový baret s dlouhým brkem.
Několik těl válejících se v trávě svědčilo o urputnosti boje. Dívka měla proti sobě dva muže. S mečem zacházet uměla, ale bylo vidět, že je už unavená a ztrácí sílu. Těch několik sluhů kolem jí pomoc nemohlo.
Mark tasil a s křikem se vrhl do boje. Příjezd dvou jezdců vyvolal mezi útočníky zmatek. Mark rozpoltil jednomu hlavu, druhého srazil a prosekal se k mladé ženě. Očekával, že mezi útočníky vnese paniku, ale ti se velice rychle z překvapení vzpamatovali.
Tři na Marka okamžitě zaútočili. Jednoho stačil vyřídit, ale zbylí dva mu poranili koně. Kůň bolestně zaržal, klopýtl a potom se svalil k zemi. Mark si sotva stačil uvolnit nohy z třmenů a už se válel v trávě. Nemít ochranné pole, byl by už dávno mrtvý. Vždyť nejméně dvakrát ho probodli mečem. Doufal, že soupeři si ničeho nevšimli. Několikrát se překulil a vyskočil na nohy. Ale šli po něm znovu. Jednoho srazil k zemi a druhému prosekl hrdlo od ucha k uchu.
Ray rovněž přišel o koně a bojoval se třemi muži. Vtom se dívka octla v ošemetné situaci. Třebaže se dál udatně bránila, měla už po boku jen dva sluhy a proti sobě čtyři útočníky. Byl to opravdu zázrak, že dosud zůstala nezraněná.
Mark se neubránil překvapenému výkřiku. Sám protivníka už dvakrát zranil, z chlapa se valila krev jako z vola, ale bojoval dál a ještě urputněji. Nedá se nic dělat, musí to rychle ukončit. Prudce se vrhl kupředu, předstíral výpad a proklál muži srdce. Na okamžik se ho zmocnila děsivá představa, že se nestalo vůbec nic. Muž udělal krok, ještě zvedl meč a potom se svalil jako podťatý.
Mark přispěchal na pomoc napadené krásce. Bylo už vskutku na čase! Jednoho sluhu banditi vyřadili z boje a druhý byl raněný.
Ve chvíli, kdy jeden z útočníků chtěl dívce uštědřit smrtelnou ránu, Mark mu rozpoltil lebku a skokem byl před ní.
"Rayi, musíme to rychle skončit. Pojď mi na pomoc!"
"Už jdu."
Android, který se zatím spokojil s tím, že zaměstnával tři další útočníky, přešel do prudkého útoku. Jedním rázným mávnutím meče uťal dvě hlavy a třetímu lupiči prořízl hrdlo. Potom ve zlomku vteřiny vyřídil stejným způsobem další dva, kteří se chystali dorazit zraněného sluhu. Mark zatím porazil posledního protivníka a pozemšťané opanovali terén.
Dívka klesla vyčerpáním k zemi. Mark ji opatrně zvedl a přenesl k potůčku, který se vinul asi o dvacet metrů dál mezi stromy.
Otevřela oči a na tváři se jí rozhostil okouzlující úsměv.
"Děkuji vám, pane," zašeptala. "Vaše udatnost mi zachránila život."
"Myslím, že bude rozumnější, když odtud rychle zmizíme. Co když nás napadnou ještě další? Řeknu

svému sluhovi, aby připravil koně."
Ray právě vstával od raněného sluhy.
"Nikdy bych neřekl, že cesta do Khoru je tak nebezpečná," poznamenal ironicky Mark.
Dívka se zatvářila smutně. "Ještě loni mohly do zdejších lesů i děti, tak byly bezpečné. Ale v poslední době se všechno změnilo. Na naše území pronikly tlupy vrahů podporované králem Rhanu. Přepadají ze zálohy, zabíjejí, plení, a než dorazí královské vojsko, včas zmizí. Naši se za nimi honí sem tam, ale bez valného výsledku."
"Přijď za mnou sám. Právě jsem přišel na něco zvláštního," upozornil Marka Ray.
Mark vstal a předstíral zmatek. "Můj sluha je už nějak dlouho pryč. Ještě si odpočiňte. Kdyby se něco dělo, stačí zavolat."
Raye našel na palouku, jak klečí u dvou zabitých lupičů. Ukázal Markovi hluboké sečné rány, v nichž bylo vidět jakési tenké bělavé pletivo připomínající podhoubí.
‚Stejné je to u všech až na její sluhy. Jako kdyby v sobě měli jakousi rostlinu či co," přemítal Ray.
Energicky mrtvolu převrátil. Markovi se zvedl žaludek, když spatřil to množství ran na zádech.
Ray prořízl dýkou zádové svaly a v ráně se objevila načernalá hlíza velká jako dvě cibule tulipánu. Útvar se větvil. Jedna větev vedla k hlavě, další k břichu a údům.
"Připomíná to kořeny, a všechny vyrůstají z téhle boule," řekl android a hlízu podélně přeřízl. Uvnitř byla bělavá tkáň, z níž vytékala podivná zelenkavá míza.
"Vypadá to na rostlinnou strukturu..."
"Je ještě naživu?"
"Nevím. S něčím takovým jsem se ještě nesetkal."
"Nahráls to?"
"Samozřejmě!"
"Odtáhni všechna ta těla na jedno místo a dezintegruj je. Já zatím seženu koně. Řekl bych, že slečna už bude netrpělivá."
Měl štěstí, protože šest koní se popásalo jen kousek od nich, jako by trpělivě čekali, až si lidé vyřídí své podivné záležitosti.
Ray těla banditů navrstvil na sebe a potom na ně namířil levou paži, z níž vyšlehl fialový paprsek silného dezintegrátoru. Těla a s nimi i porost ve zlomku vteřiny zmizely, jako by je někdo přemázl gigantickou gumou. Kromě dezintegrátoru měl Ray ještě jemný laser a antigravitační systém, jenž mu umožňoval vynést do vzduchu dvě dospělé osoby.

6

Slunce se už ztrácelo za obzor, když skupinka dorazila do Khoru. Bylo to typické středověké město s úzkým křivolakými uličkami vroubenými jednopatrovými až dvoupatrovými domy s podloubími. Mělo i několik širších tříd, které vedly k docela honosné katedrále a k hradu na návrší, jenž vévodil městu.
Cestou dívka kladla Markovi ustavičně otázky, ale Mark se zahalil mlčením.
Projeli bránou a kráska pokračovala dál k hradu. Před spuštěným padacím mostem sice stála stráž, ale ta je bez potíží pustila dál.
Na nádvoří černovláska seskočila z koně a okamžitě k ní přispěchal jakýsi důstojník.
"Kapitáne, postarejte se o zraněného a těmto dvěma kavalírům nabídněte pohoštění. Musím neprodleně za otcem."
Rázně zamířila k věži. Zatímco se několik zbrojnošů postaralo o zraněného kamaráda, kapitán se obrátil na Marka.
"Pane, bude mi ctí, když přijmete pohostinství mého skromného příbytku," pozval je a vedl je do přízemí jedné rohové věže.
Vešli do klenuté místnosti osvětlené jen dvěma loučemi. Okamžitě se objevila služebná se džbánem vína a s poháry a rychle je obsloužila.
"Na zdraví, kapitáne," zvedl Mark číši a s požitkem ji vyprázdnil. Pak se blaženě usadil do velkého křesla a natáhl si nohy. "Co je to za krásnou děvu, jíž vděčíme za pohostinství?"
Kapitán prudce vstal a ruka mu sjela na jílec meče.

"Pane, zakazuji vám takto mluvit o princezně Eleně, dceři našeho milovaného krále Czora. Žádám vás o satisfakci."
Mark jen chlácholivě zvedl ruku. "Jsem ochoten se s vámi bít, kde a kdy budete chtít, ale prosím vás, abyste se neukvapil. Jsem cizinec a přicházím zdaleka. Měl jsem dnes tu čest zachránit život vaší princezně, která se mi však nepředstavila. Určitě měla pro to nějaký důvod. Chtěla mě překvapit? Nevím. Bála se něčeho? Možná. Takže si myslím, že bude rozumnější, když na můj dotaz zapomenete a když já zapomenu na to, co jste mi odpověděl."
Důstojník chvíli váhal, potom se rozesmál a meč zasunul zpátky do pochvy.
"K ďasu s politikou! Máte pravdu, pane. Nuže, napijme se na královo zdraví!"
Měli za sebou už čtyři přípitky, když vešel do místnosti sluha. Podle prokvetlých skrání se už jistě blížil padesátce. Lehce se před Markem uklonil a řekl mu:
"Náš pán mě pověřil, abych vás k němu přivedl."
Mark očekával, že audience proběhne v trůnním sále, ale místo toho se octl v pracovně, jejíž stěny byly přeplněné policemi s knihami. Král seděl za masivním stolem, na němž se vršily pergameny.
Paul Revest. Sice zestárl, ale byl to určitě tentýž člověk jako na fotografii, kterou Markovi ukázal admirál Neuman.
Revest je chvíli pozoroval a potom s blahosklonným úsměvem pravil: "Vítejte, pane Marku. Dcera mi vyprávěla o vaší chrabrosti. Nevím, jak bych se vám za to nejlépe odvděčil. Ale posaďte se, prosím. Elena říkala, že přijíždíte z království Alxo."
"Je to tak," přisvědčil Mark. "Otec měl tvrz ve vzdálených severozápadních krajích. Po jeho smrti se ujal dědictví můj starší bratr a já radši odjel. Nevycházíme spolu příliš dobře."
Takové vysvětlení zřejmě Czorovi úplně stačilo. Nicméně namítl: "Proč jste tedy nevstoupil do služeb mého bratrance krále Alxa?"
"Bratr usiloval o to dostat se ke dvoru, a tak jsem usoudil, že bude rozumnější, když odejdu ze země."
Král se už dál nevyptával. "Když jste prokázali takovou udatnost, měl bych vám nabídnout místo na svém dvoře," poznamenal. "Budu přemýšlet o tom, jak bych nejlépe využil vašich schopností. Zatím se považujte za mé hosty." Obrátil se ke sluhovi, který stál u dveří. "Zole, přines večeři a vyřiď královně a princezně, že je prosím."
Když Zol odešel, král dodal: "Je to můj nejstarší a nejvěrnější služebník. Kdybyste něco potřebovali, s důvěrou se na něj obraťte."
"Rád bych si zítra prohlédl vaše krásné město...," začal Mark, ale král ho přerušil: "Jak si přejete. A teď vás zvu ke stolu."
Zavedl je do sousední komnaty, kde už bylo prostřeno. Krátce nato vešla královna s dcerou. Princezna Elena vyměnila jezdecký úbor za dlouhé tmavozelené šaty, které zdůrazňovaly její dokonalou postavu a krásně tvarovaná ňadra. Nejvíc však na Marka zapůsobila královna. Byla stejně půvabná jako její dcera, ale věk jí příjemně zaoblil rysy a tvary a dodal jí něžnosti i vznešenosti zároveň.
Posadili se ke stolu a Ray šel pomoci Zolovi.
Královna melodickým hlasem Markovi děkovala, ale ten jen mávl rukou a zeptal se:
"Jak je možné, že vám ti banditi zamořili království?"
"Proti malým bandám se bojuje těžko. Velice rychle se přemisťují," postěžoval si Czor. "Když proti nim vyšlu vojáky, ti lotři jsou už dávno pryč. A ukážou se někde jinde. Nebo se jednoduše přesunou do do Rhanu, aby od nás měli klid. Když byl král Neko ještě naživu, udržovali jsme jakés takés přátelské styky. Loni však zemřel a na trůn nastoupil jeho syn. A od té doby zuří skrytá válka. Doufal jsem, že se s ním nějak dohodnu, ale marně. Obávám se, aby se na nás nevypravil rovnou s celým vojskem. Proto jsem poslal svého syna Gora s poselstvím ke králi Alxa. Kdybychom se spojili, bylo by rychle po válce."
Náhle se odmlčel a s úsměvem prohlásil: "Vždyť vy skoro nejíte, příteli. Nenechte se pobízet."
Mark už měl v sobě pořádnou porci krůtí paštiky, pečeného masa a drůbeže a cítil se poněkud plný.
"Omlouvám se, Veličenstvo, ale ještě nikdy jsem neseděl u tak plného stolu. Musím se mírnit."
Večeře se protáhla dlouho do noci. Princezna Elena zrovna podrobně líčila své přepadení a následný boj, když si Mark všiml, že Ray náhle znehybněl.
"Pozor, Marku, přepni si pole na maximum! vnímal vzápětí jeho varování."

Ale to už se android vrhl dopředu a zcela nečekaně a hlavně velice nevhodně a proti protokolu převrhl královo křeslo. Právě včas, protože od dveří přiletěla dýka a zabodla se do ostění v místech, kde ještě před chvílí Czor seděl. Do komnaty vtrhlo asi deset chlapů, které vedl důstojník královské gardy.
Ray zvedl stůl a mrštil ho proti útočníkům. Královna s Elenou se zatím stačily ukrýt. Král, Mark a Ray se okamžitě začali bránit. Brzy se k nim s ohromným řeznickým nožem přidal i Zol.
Důstojník ale dál pobízel své muže do útoku.
"Meč! Chci meč!" volala princezna.
Mark jí podal svůj a křikl na Raye: "Dej mi svou zbraň!"
Android, který se zrovna vrhl na důstojníka, zareagoval rychlostí blesku. Výhružně zamával mečem, důstojník ustoupil a Ray hodil zbraň Markovi.
Důstojník vítězně zaryčel, když zpozoroval, že soupeř stojí proti němu s holýma rukama. Svůj omyl pochopil až příliš pozdě. Ray se rozmáchl a hranou malíku mu přerazil vaz. Pak popadl mrtvé tělo za ruce a hodil ho třem lotrům pod nohy, sebral ze země meč a postavil se dalším útočníkům.
Tentokrát byla bitka přece jen vyrovnanější. Dokonce i královna se zmocnila meče po jednom zabitém a statečně odrážela útoky.
Zakrátko byli všichni vetřelci pobiti. Až na jednoho, který se pokusil o útěk, ale pohotový Zol ho dostihl.
Král se sklonil nad tělem zabitého důstojníka.
"Sikor," zabručel. "A byl mi tak oddaný. Proč mě chtěl zabít?"
Vtom si všiml, že mrtvému z rány na čele vylézají miniaturní kořínky, a upozornil na to Marka.
"Nevím, Veličenstvo, ale u těch banditů v lese jsem pozoroval totéž. Ale tihle ostatní," ukázal na zabité, "to nemají."
Král se na mrtvého důstojníka pozorně zahleděl. "Sikor minulý měsíc velel hlídce, která vyrazila proti banditům.
Padl do léčky. Podle zpráv těch několika, co přežili, jsme se domnívali, že byl zabit. Ale za týden se vrátil a tvrdil, že ho banditi považovali za mrtvého, a tak ho nechali ležet. V noci se prý probral chladem a dovlekl se k jakési chatrči, kde ho ošetřili."
"Nebylo vám na jeho chování nic podezřelého?"
"Ne," zavrtěl král hlavou. "Měl občas takový podivný výraz, ale přisuzovali jsme to nedávnému zranění."
"V hostinci na pobřeží jsem viděl čtyři muže, kteří zřejmě patřili k lupičům. A tvářili se taky podivně. Z toho pohledu šel strach..."
"Rád bych si vyslechl toho, co přežil," poznamenal Czor. "Je to poprvé za dvacet pět let, co se mě někdo pokusil zabít, a musím přiznat, že mě to zaskočilo."
Zol seděl na zajatci a tiskl mu na krk hrot nože.
"Kdo tě sem poslal?" vyslýchal banditu. "Odpověz rychle. Dobře víš, jaký trest čeká královrahy."
Chlap se neměl k řeči a Zol zařval: "No tak, bude to?! Jinak tě vykuchám jako krůtu!"
A aby dokázal, že nežertuje, vyrýpl muži kousek kůže na čele. Okamžitě se vyřinula krev a stékala lotrovi do očí.
Bandita se vylekal a spustil: "To on!" A ukazoval na zabitého Sikora. "Včera pro nás zašel do vězení a každému z nás slíbil tisíc zlaťáků. Kdybychom odmítli, čekal nás druhý den provaz."
"To zní docela věrohodně," připustil Czor a pohlédl na Marka. Sikor byl odpovědný za vězení. "Jak jste se dostali až sem?" ptal se dál lupiče.
"Důstojník na nás čekal u padacího mostu. Nebyl úplně vytažený."
„Jak to, že vás stráže pustily?"
"Žádný jsme neviděli, Veličenstvo."
"Tenhle chudák je jenom obyčejný pohůnek. Ani na mučidlech z něj nedostaneme víc." Czor se obrátil k Zolovi: "Zavři ho do věže. A sem pošli stráže, aby odklidily ty mrtvé. Tělo důstojníka ať spálí ještě dnes v noci. Osobně na to dohlédni."
"K službám, Veličenstvo. Škoda jen, že ho plameny nepozřou zaživa." Zol pomohl zajatci na nohy a postrčil ho: "Tudy! Jeho Veličenstvo je na takový lumpy jako ty až příliš laskavý. Jestli se pokusíš utýct, s rozkoší z tebe budu stahovat kůži po kouskách."
Princezna Elena se už mezitím vzpamatovala. Posbírala poháry a objevila zázrak - nerozbitý džbán vína.

Nalila matce a přistoupila ke králi a k Markovi.
"Myslím, že vám malé osvěžení přijde vhod."
"To rozhodně," usmál se Mark. "Po takové rozcvičce člověku vytráví."
Elena s úsměvem poznamenala: "Opět jsem se přesvědčila, že zbraní vládnete opravdu skvěle. Rozdal byste si to se mnou?"
"To by pro mě byla až příliš veliká čest, princezno, ale nechme to na jindy. Myslím, že pro dnešek toho máme všichni až dost."
"Náš mladý rytíř má pravdu," usmál se Czor. "Eleno, měla bys doprovodit matku do její komnaty."
Královna se ještě před odchodem zastavila u Marka. "Vděčíme vám za své životy, pane. Stejně tak vašemu sluhovi. Byla bych ráda, kdybyste nad králem mohli takhle bdít stále."
Mark se jí uklonil až k zemi. Krátce nato se vrátil Zol s ohromným džbánem vína. Byl velmi rozrušený.
"Celá posádka spí. Tohle víno jsem našel na stole. Určitě je v něm nějaký uspávači prostředek."
Král si přičichl a potřásl hlavou. Ray mu džbán odebral a za pár minut Markovi oznamoval: V tom víně je směs barbiturátů a různých drog. Podle mě to nejsou rostlinné výtažky. Pocházejí z nějaké chemické továrny.
"Myslím, že bychom si teď měli trochu odpočinout," navrhl Czor Markovi. "Dcera vám už připravila komnatu. Zol vás do ní dovede."
"Veličenstvo, přece tu nezůstanete bez ochrany!" namítl Zol. "Zatímco ti lotři budou vyspávat opici, já budu střežit hrad."
"Pokud byste souhlasil," přidal se Mark, "Ray by mohl bdít se Zolem.

7

Zol Marka vzbudil krátce po východu slunce. "Jeho Veličenstvo si vás přeje vidět. Okamžitě."
Marka takové ranní pozvání sice poněkud překvapilo, ale rychle se oblékl a šel za sluhou do téže místnosti, kde ho Czor předešlý den přijal.
Král studoval mapu na stěně.
"Račte dál, příteli. Chtěl jsem vám oznámit, že jsem se rozhodl jmenovat vás svým pobočníkem, ale především se budete starat o mé bezpečí. Své schopnosti jste už prokázal." Nedal Markovi čas, aby mu poděkoval, a hned pokračoval: "Právě jsem dostal zprávu, že jednotky krále Rhana včera překročily naši hranici a postupují k hlavnímu městu. A protože nevěřím na shody okolností, řekl bych, že bratranec Neko mi uchystal past. Chtěl mě a mou rodinu vyvraždit a tím urychlit rozvrat království. Než by se můj syn vrátil z Alxa, Neko by obsadil větší část země. Ten plán jste jim naštěstí překazil. Vyslal jsem za synem posla, aby si dal pozor a vyžádal si od krále Mazuka silný doprovod."
Ukázal na mapu. "Neko útočí odtud a postupuje tímto směrem. Jak vidíte, není to nejpřímější cesta do města, zřejmě bude přepadat jednotlivé posádky. Musím se mu postavit do cesty. Khor obléhat nesmí. Jenže Noxy bude potřebovat nejméně tři dny, než shromáždí jednotky, které se honí za bandity. Přesto jsem se rozhodl, že osobně jednu povedu, abych se přesvědčil, jak invaze vypadá, a v případě, že postupují příliš rychle, pokusíme se je zdržet. Vyrazíme zítra za svítání."
Czor vzal ze stolu kožený váček a podal ho Markovi. "To si vezmete, rytíři. Musíte se připravit na cestu. Kupte si pořádné brnění a dobrého koně. Je to jen skromný projev mé vděčnosti," usmál se, když se Mark zdráhal peníze přijmout. "Takže zítra!"
Mark se setkal s Rayem na dvoře, kde vládl nezvyklý ruch. "Musíme si pospíšit. Do večera musíme Khor prohledat a najít Carlsonovou."
"Trochu jsem si popovídal se Zolem a informoval jsem se na ty klenotníky. Namluvil jsem mu, že budeš muset prodat prsten po matce, aby ses mohl na tažení vyzbrojit. Zdá se, že tady mají jenom tři."
Začali krámkem hned u katedrály. Zpráva o vpádu cizích vojsk se už po městě rozšířila a náměstí bylo plné znepokojených lidí.
Mark předstíral, že se zajímá o šperky, a navázal řeč se starým klenotníkem.
"Kdepak, pane, nikoho jsem v poslední době nepřijal. Už toho moc nepotřebuju, brzo na mé místo nastoupí syn. Byl na cestách a dneska by se měl vrátit. Překvapilo mě, že nepřijel už včera."
Markovi se sevřelo srdce, když si vzpomněl na mladíka, který zůstal ležet v trávě u cesty.

"Ale kolega, který má krám v sousední ulici, možná někoho má, protože minulý týden mi říkal, že brzo dá do prodeje hotové zázraky."
Mark staříkovi poděkoval a vydal se do dalšího zlatnictví. Majitel byl statný padesátník a zákazníky sledoval podezíravým pohledem.
Mark si jeho rezervovanosti všiml a nedbale poklepal na váček od krále. Cinkot mincí vykouzlil na klenotníkově tváři úsměv. Větřil dobrý obchod.
"Zřejmě byste rád své přítelkyni věnoval nějaký šperk, než odejdete do války. Je to tak, vznešený pane?"
"Uhodl jste! Ukažte mi to nejkrásnější, co máte. Doslechl jsem, že se u vás dají koupit hotové skvosty. Zvlášť od té doby, co jste najal nového tovaryše."
Klenotník si hlasitě povzdychl. "Je to tak, vznešený pane. Asi před dvěma nedělemi jsem přijal takovou nebožačku, která o sobě tvrdila, že umí pracovat se zlatem. Moc jsem jí nevěřil, ale přesvědčila mě. Dokázala vytvořit neskutečně krásné věci. Jsem vdovec, děti nemám. Tak mě okouzlila, že jsem jí nabídl manželství."
"A dál?"
"Ta dívka mě odmítla, tvrdila, že prý má nějaké rodinné potíže, a před třemi dny ode mě odešla."
"A neřekla vám, kam má namířeno?"
"Ani slovo! Jenom poznamenala, že se určitě vrátí."
Mark jen stěží skrýval své zklamání.
Co teď? zaregistroval Rayovu otázku.
Mark se na chvíli zamyslel, a jako by ho klenotníkovo vyprávění příliš nezajímalo, nedbale pokračoval: "Ukažte nám aspoň pár šperků."
V zlatníkovi se opět probudil obchodník a vystavil na pult asi deset broží a přívěsků. Mark poslouchal, jak je vychvaluje, a pozorně si šperky prohlížel. Zaujala ho destička z jemně cizelovaného zlata. Představovala stylizované slunce s několika body, jež mohly znamenat planety. Obvod zdobily jakési arabesky.
"To je můj nejkrásnější kousek," ujišťoval ho zlatník. "Dokončila ho den před svým odchodem."
Ray šperk zanalyzoval. Žádná zpráva na něm není.
Markovi se však honila hlavou jakási vzpomínka. Zlatník ho vybízel, jen ať si šperk prohlédne pořádně, a tak ho pozorně studoval. Některé vrypy byly o něco hlubší. Zatracený Khov, že nás sem posílal... A vtom se mu všechno spojilo. Khov uměl ještě po předcích dávnou a zapomenutou azbuku, kterou si psával tajné poznámky. Naučil ji i Marka. Jdi do Rhanu. Lisa, přečetl si.
"Asi si ho vezmu," řekl lhostejně.
"To je ale můj nejkrásnější kousek. Ještě nevím, jestli ho vůbec chci prodat. Nevzal byste si radši jiný? Co tenhle? Ten by se mladé dámě určitě líbil!"
Mark jen zavrtěl hlavou a zeptal se: "Kolik?"
Zlatník se na podivného zákazníka dlouze zahleděl. "Třicet zlatých," zabručel nakonec. Zřejmě čekal, že Mark bude tvrdě smlouvat, ale zmýlil se.
Mark vysypal na pult váček. "Vezměte si je," řekl.
Zlatník nedokázal skrýt zklamání, že si neřekl víc. Pomalu odpočítal třicet mincí a s povzdechem vrátil zbytek do váčku. Na ulici se Ray Marka zeptal, jestli se chce vypravit do Rhanu rovnou.
"Za téhle situace to bude asi těžké. Když se budeme vydávat za cizince, hrozí nám zatčení. Lepší když počkáme den dva a pojedeme tam s králem. Navíc bych rád přišel na kloub té záhadě s rostlinnými parazity. Připadá mi, že se nejvíc vyskytují v králově okolí. Teď si nakoupíme výzbroj a výstroj. I když kromě koně a krunýře vlastně nic nepotřebujeme."
"Já bych nějakou představu přece jen měl," usmál se Ray. "Mluvil jsem přece se Zolem. Potřebuješ dlouhý plášť, který ti poslouží i jako přikrývka, dále musíš mít polní láhev, nějaký pohárek a podobné nesmysly."
Asi dvě hodiny chodili po obchodech. Toho dne měli obchodníci slušné tržby. Hodně mladých mužů nakupovalo jako Mark a Ray.
Neotáčej se, varoval náhle Marka Ray. Někdo nás sleduje zřejmě už od toho zlatníka.
Došli k jedné úzké uličce, Mark do ní prudce zabočil a zastavil se uprostřed. Rayova domněnka se hned

potvrdila. Na obou koncích uličky se ukázali ozbrojení muži. Navzdory horku měli nasazené kápě.
Rayi, můžeš zjistit, jestli mají v sobě tu hlízu?
Mají. Dívám se na ně rentgenovými paprsky a vidím velkou bouli v bederní oblasti.
Pochopové se k nim blížili pomalu, zřejmě si byli jisti, že jim jejich oběť nemůže uniknout. Tasili meče.
Mark s Rayem se opřeli o zeď.
"Ani nevíme, jestli se taky nedokážou domlouvat telepatií," zašeptal Mark.
"Nic neregistruju, ale jsem naladěný hlavně na tvoje vlny, takže to nevím jistě. Co uděláme teď?"
"Jakmile zaútočí, zlikviduješ je dezintegrátorem, ale neponič domy."
Pětice útočníků už byla skoro u nich. Mark a Ray šli čelem proti nim. Rozpoutala se bitka, krutá, mlčenlivá, žádný z útočníků nechtěl vzbudit přílišný rozruch. Mark se bil se dvěma chlapíky, kteří to s mečem skutečně uměli. Potom se mu však podařil výpad a protivníka zranil do ramene. Ze své výhody nemohl však těžit, protože se musel okamžitě vrátit, aby odrazil útok druhého. Silové pole by ho jistě ochránilo, ale nechtěl, aby si tyhle napůl rostlinné bytosti uvědomily jeho pozemský původ. Je možné, že systematicky střeží všechna klenotnictví a zabíjejí každého, kdo se zajímá o prsten s vysílačkou.
Raněného očividně nijak nevzrušovalo, že se mu z ramene valí krev. Vrhl se do boje s takovým zápalem, až ho to stálo život. Mark provedl výpad kvartou a natáhl paži. Útočník se mu doslova napíchl na meč. Mark rychle zbraň vytrhl, mrtvý narazil na svého druha a ten ztratil rovnováhu.
Ray byl ještě úspěšnější. Jedním švihnutím meče zranil dva útočníky v obličeji, takže jim krev zalila oči, a třetímu prořízl hrdlo. Dezintegrátor použil na minimální výkon. Tři těla se rozplynula a zbyla po nich jen skvrna, kterou smyje nejbližší déšť.
Zbývající útočník se poděsil a pokusil se o útěk, ale fialový záblesk zlikvidoval po dvou krocích i jeho.

8

Czor zastavil koně na vrcholku kopce a zahleděl se na pláň pod sebou. Obrátil se k Markovi a řekl: "Tamhle nalevo je vesnice, kde se shromažďují jednotky mého vrchního velitele Noxyho. Tam dnes přenocujeme, takže se možná už zítra ráno střetneme s nepřítelem. Jejich postup je mnohem pomalejší, než jsem čekal."
Mark roztržitě přikývl.
Král jel v čele asi tří set jezdců už tři dny a zastavoval jen proto, aby si koně odpočinuli. Taková dlouhá jízda už i Marka poněkud namáhala.
Na Czorův povel oddíl přešel do klusu.
Na sklonku dne mohli konečně slézt z koně. Zatímco Ray pomáhal Zolovi a dalším dvěma sluhům postavit královský stan, Mark se procházel po ležení, aby si trochu rozhýbal kosti. Tábor ležel na palouku v lese, který pokrýval vrchol vysokého kopce.
"Zítra tím lesem projedeme," vysvětloval Czor, na němž navzdory jeho padesátce nebyla znát únava. "Za ním je vidět skoro až na hranici. Nepozorováni tak sami můžeme útočníka pozorovat."
Přišla noc. Vojáci chvíli seděli u ohňů, snědli skrovné zásoby a pak ulehli ke spánku.
Czor Marka zdržoval. Sám nebyl vůbec ospalý, mluvil o všem možném, na Marka však padala stále větší únava. Probral ho až dusot koňských kopyt a výkřiky bolesti. Rázem byl na nohou.
Na ležení zaútočili ze všech stran jezdci v černém a rozsévali kolem sebe hrůzu a smrt. Prozíravý Zol uvázal koně poblíž stanu, takže se král mohl okamžitě vyhoupnout do sedla.
Bohužel bylo už příliš pozdě na to, aby shromáždili vojsko. Těch pár statečných, kteří se postavili po bok králi, bylo nemilosrdně pobito přesilou nepřítele. Ostatní zachvátila panika a rozutekli se k nedalekému lesu. Czor a Mark byli obklíčeni asi čtyřiceti jezdci.
Jeden z nich křikl: "Králi Czore, vzdej se!"
Panovník na okamžik zaváhal. Byl v bezvýchodné situaci. Jistě by dal přednost tomu zahynout se zbraní v ruce, avšak podíval se na své druhy a zeptal se: "Když se vzdám, ušetříte mé přátele?"
Velitel nepřátelské jednotky měl zřejmě za úkol dostat krále živého, protože bez váhání souhlasil. "Ale jestli se pokusíte o útěk, jste syny smrti."
Czor přikývl a odhodil na zem meč. Mark a Ray ho napodobili.
"Vpřed!" zavelel vůdce nepřátel.

Jeli celou noc. Na úsvitu jim velitel jednotky povolil krátkou přestávku. Czor už měl rysy ztrhané únavou a padl bezvládně na zem. Zol mu dal okamžitě napít. Král lačně pil a potom se obrátil k Markovi:
"Nechápu, jak nás mohli takhle překvapit..."
"Sikor určitě nebyl jediný zrádce ve vašem okolí. Některý z nich jel celou tu dobu s námi. Je to k vzteku, že mě to nenapadlo dřív."
"Příteli," chlácholil ho král, "nevím, jaký osud nám budoucnost chystá, ale věřte mi, že jsem rád, že jsem se s vámi setkal."
"Hlavu vzhůru, Veličenstvo! Něco mi říká, že už brzy uvidíte Khor." I kdybych měl porušit zákon o nevměšování. Ti rostlinní tvorové jsou mnohem důležitější, dodal Mark v duchu.
Slunce měli už skoro nad hlavou, když se na obzoru objevil menší hrad.
"Jsme na hranici," řekl Czor. "To je tvrz Sunk, kterou dal Neko zbudovat před dvěma roky."
Před branami se jezdci zastavili.
"Czore, pojedete s námi. Král Neko vás očekává. Ostatní budou odvedeni do vězení."
Mark se naposled ohlédl za Czorem, který s hrdě vztyčenou hlavou prošel pod padací mříží, a jezdci je hnali dál.
Po dvou kilometrech zastavili v nějaké vesničce. Mark ke svému překvapení zjistil, že je v ní několik velkých přízemních budov připomínajících hangáry. Před jedním slezli z koní.
Vyšel jim v ústrety obr v černém koženém kabátci. Za opaskem měl zastrčené důtky.
"Koline, tady máš tři nové do dolů. Koukej, ať ti vydrží dýl než ti před nimi," pravil jeden z jezdců.
Kolos jen pokrčil rameny. "S tím svinským prachem tak jako tak do měsíce vychrchlají plíce a zhebnou. Takže je to vlastně jedno, jestli to bude o den dřív nebo pozdějc." Se zájmem si prohlížel nové otroky. "Až na toho dědka vypadají docela solidně. Možná přece jen vydrží trošku dýl. Tudy, hoši, a jestli se chcete ještě dneska nažrat, ukažte, co ve vás je."
Vyšli další dva dozorci s důtkami v ruce. Dostrkali Marka a jeho druhy do hangáru, kde panoval čilý ruch. Otrhaní vyzáblí muži tu plnili pytle nažloutlým prachem.
"Tohle by byla pro vás hračka," rozchechtal se obr a nařídil svým pomocníkům: "Dolů s nimi!"
Na konci hangáru byl otvor, který se pozvolna svažoval do hlubin země. Dlouho šli chodbou vyztuženou hrubou výdřevou. Dvakrát se museli přitisknout ke stěně a pustit skupinku mužů tlačící vozík plný onoho žlutého prachu. Chodbu každých dvacet metrů osvětlovaly čadící louče. Cestou Ray poznamenal: "Je to zajímavá procházka. Řekl bych, že jsme už dva kilometry za hranicí. Ložisko je ve skutečnosti na Czorově území."
Když došli na konec chodby, dozorce ukázal na prázdný vozík, lopaty a krumpáče. "Koukejte to naložit a odvízt nahoru. Na čase nezáleží, ale..." Hrubě se rozesmál. "Zkrátka nažrat dostanete, až to doděláte. Takže vám dobře radím, abyste se moc neflákali. Za pár hodin budete mít takovou žízeň, že nebudete moct ani chodit."
Po těchto povzbudivých slovech se dozorci vzdálili. Vězňové měli před sebou žílu žlutého prachu silnou asi dva metry. Ray odebral vzorek a za necelé dvě minuty měl výsledky.
"Silně koncentrovaná směs fosfátové křídy a fosforečnanu draselného s četnými prvky - kobaltem, magnéziem, manganem a dalšími. Ale ty jsou v tak nepatrném množství, že musí být pro těžbu bezvýznamné."
Mark se zamyslel. "Jasně! Hnojivo! Fosfáty se přece používají do hnojiv. Ten žlutý prášek potřebují zřejmě ony bytosti."
"Co chceš dělat dál?" zeptal se Ray.
"Jakmile to bude možné, utečeme, ale zatím se nějak musíme dostat na povrch a nevzbudit přitom pozornost. Dáme se tedy do práce."
"Radši se do toho pustím sám. Ten fosfát dost leptá sliznici, bude lepší, když se ho moc nenadýcháte. Ustupte a dávejte pozor, aby nás nikdo neviděl."
Mark odtáhl stranou vyčerpaného Zola. "Pojďte, musíte si trochu odpočinout."
Sluha nic nenamítal a Ray se závodním tempem nořil do žluté žíly. Zakrátko měl vozík vrchovatý. Mark chtěl hned vyrazit, ale Ray ho zadržel.
"Bylo by to nápadné. Počkáme na noc. Zatím se trochu prospi."

Mark se tedy natáhl na zem vedle Zola, který už dávno pochrupoval. Přes značné nepohodlí kupodivu brzy usnul a spal jako když ho do vody hodí.

9

Po několika minutách spánku, aspoň Markovi to tak připadalo, s ním Ray zalomcoval.
"Myslím, že už můžeme nahoru."
Zol si mnul oči. Když zjistil, že vozík je plný, zvolal: "Pane Marku, stydím se, že jsem to nechal všechno jen na vás. Měli jste mě vzbudit."
"Potřeboval jste si odpočinout."
"Dovolte, budu ho tlačit místo vás."
"Nechte to být. Ještě chvíli odpočívejte. Budete potřebovat hodně sil."
Ray se napřel a ve skutečnosti tlačil vozík on. Mark pouze předstíral, že mu pomáhá, aby nevzbudil Zolovo podezření.
Když se dostali do hangáru, vypadali zbědovaně. Třebaže veškerou práci udělal Ray, byli všichni pokryti prachem, měli ztrhané rysy a po tvářích jim stékaly čůrky potu. Seděli tam za stolem dva dozorci, popíjeli víno a hráli kostky.
"Trvalo vám to, ale u nováčků je to tak vždycky. Vozík nechte tady."
Jeden neochotně vstal a odvedl vězně do druhé budovy. Snášela se noc a Mark se blaženě nadechl svěžího vzduchu.
Jejich odpočinek neměl dlouhého trvání. Dozorce je strčil do smradlavé kůlny, kde se už mačkala dobrá stovka vězňů. Na ruce a na nohy jim nasadil okovy.
"Tamhle v rohu máte sud s vodou a vedle by měla být polívka, pokud ještě zbyla. Příště si už pospíšíte."
Vytáhl z pytle tři krajíčky chleba a pobídl je: "Jděte se nažrat!"
Zol si vzal chleba a zamířil s Markem k sudu s vodou, které v něm zbývalo už jenom na dně.
Mark žvýkal ztvrdlý plesnivý chleba a s plnými ústy se obrátil na Raye s dotazem: "Myslíš, že dozorci mají v sobě taky ty parazity?"
"Ne. Jsou to jen omezení a trochu sadističtí slouhové. Co dál?"
"Jakmile tihle nešťastníci usnou, vyrazíme. Nemám chuť vrátit se do toho zatraceného dolu, tam se už nic nového nedozvíme. Vzal jsi vzorek?"
"Pochopitelně!"
Po chvíli mlčení Mark ukázal na spícího Zola. "Dělá mi starosti. Když ho vezmeme s sebou, asi ho překvapí naše schopnosti. Na druhou stranu bych ho nerad obětoval. V tomhle pekle by nepřežil ani měsíc."
"To záleží na tobě," odpověděl android.
Otroci konečně usnuli neklidným spánkem. Mark zacloumal Zolem a po nějaké chvíli se mu jej podařilo vzbudit.
"Zole, máte rád svého pána?"
"Aby ne! Sloužím mu už pětadvacet let. Dal bych za něj život."
"Chcete mu pomoct? Dokážete udržet tajemství a mlčet o tom, co uvidíte?"
"Jistěže," odvětil Zol a udiveně se na Marka zadíval. Vzbudil v něm nové naděje.
"Ale nesmíte to prozradit ani jemu."
"Přísahám."
"Dobrá, tak pojďte."
Zol se chtěl na něco zeptat, ale Mark si přiložil na rty ukazováček. Ray už přeřízl laserem okovy.
"Tohle železo si vezmeme s sebou. Nemá smysl nechávat stopy. Dozorci si aspoň budou myslet, že jsme se nedostali daleko, a budou nás hledat v nejbližším okolí."
Ray si prohlédl zámek na dveřích a rozhodl, že nejjednodušší bude, když prořízne dveře. Za dvě minuty se vykradli do noci.
"Nejsou ve vesnici koně?" zeptal se Mark.
"Prve jsem si u toho druhého hangáru všiml něčeho jako stájí."
Ray se nemýlil. Našli tam pět koní. Zol je začal sedlat a Mark navrhl Rayovi: "Že bys naházel do dolu pár

zápalných granátů?"
"Dojde tím k závalu, ale k čemu by to bylo?"
"Třeba těm bytostem bude nedostatek žlutého prášku vadit. Já bych to aspoň zkusil. Nejdřív musíš omámit dozorce. Pospěš si. My se zatím postaráme o koně."
Ray se vykradl do noci. Zol se lačně napil z napajedla, kde byla mnohem čistší voda, než měli vězňové. Mark ho okamžitě napodobil.
Osedlali koně, ale museli ještě asi pět minut čekat.
Konečně Ray vyšel z hangáru a za ním se vyvalil hustý žlutý prach.
"Hotovo," sdělil Markovi. "Použil jsem i dezintegrátor a shodil jsem pár set metrů chodby. Kam pojedeme teď?"
"Mám chuť podívat se do té tvrze. Třeba se nám podaří vysvobodit Czora. Jedeme!"
Vyskočili na koně a cvalem uháněli pryč. Kolem jedenácté spatřili v slabém měsíčním svitu hrádek. Zastavili u hustého keře.
"Zole, zůstaň u koní. My se pokusíme vniknout dovnitř a vysvobodit krále."
"Nemůžu s vámi?"
"To rozhodně ne. Spolehni se, že pro Czora uděláme vše, co je v lidských silách."
"Bůh vás provázej," popřál jim tiše věrný služebník.
"Přenes mě na druhou stranu. A kdyby se ukázala stráž, zlikviduj ji," řekl Mark Rayovi pod hradbami.
Ray přikývl, popadl Marka kolem pasu a pomalu se s ním vznesl. Nikde nebyla živá duše.
"Kde začneme hledat?"
Mark se zadíval na opuštěný dvůr. Potom spatřil dvě stráže u padací mříže.
"Vězení bývají zpravidla v podzemí, ale nejdřív bych si rád prohlédl komnaty zdejšího pána."
Z nejvyššího okna hlavní věže vycházel paprsek světla.
"Nejdřív se podíváme tam. Vynes mě až k tomu oknu. Určitě tam bude nějaký výstupek, kterého bych se zachytil. Měsíc zašel a stráže si nás nevšimnou."
Za minutu ho Ray vynesl na římsu u okna. Mark opatrně nahlédl dovnitř. Spatřil velkou místnost osvětlenou řadou svícnů. Čtyři muži se skláněli nad stolem, na němž ležel na břiše Czor. Byl připoután koženými řemínky a podle zakrvácených rukou bylo zřejmé, že se bránil do posledních sil.
Jeden muž držel v ruce velkou skleněnou nádobu s nažloutlou kapalinou, v níž plavala velká černá boule.
"Transplantát je připravený," řekl nevzrušeným hlasem. "Můžeme se do toho dát."
Další roztrhl Czorovi košili a obnažil mu záda.
Král Khoru sebou trhl a zařval: "Copak jste se zbláznil, Neko? Dostal jste mě zradou, ale podle zákonů této planety se přece můžu vykoupit!"
"Nevzpírej se," odvětil klidně mladý rhanský vladař, "jinak tě to bude bolet ještě víc. Za pár hodin budeš patřit do našeho světa a konečně poznáš skutečné štěstí."
Muž, který krále rozeval košili, vytáhl skalpel a vypaloval ho nad plamenem.
"Musíme zasáhnout. Rayi, laser!"
Android zvedl levý ukazováček. Muže se skalpelem zasáhl paprsek do kořene nosu. Propálil mu tam nepatrnou dírku vedoucí až do mozku. Muž upustil skalpel, zaúpěl, popadl se za hlavu a pomalu se sesul k zemi.
Než ostatním došlo, že je mrtvý, skončil stejně i muž držící skleněnou nádobu. Ta spadla na dlaždice a roztříštila se.
Markovi se zdálo, že ta černá hmota, která byla uvnitř, sebou ještě několikrát zaškubala.
Ray mezitím zlikvidoval i zbylé dva. Mark vyrazil ramenem sklo a skočil do místnosti. Sebral skalpel, opatrně přeřízl králi pouta a pomohl mu vstát. Czor zavrávoral a musel se o Marka opřít.
"Hlavně nemluvte, Veličenstvo. Musíme zmizet co nejrychleji."
Ray si zatím prohlížel mrtvá těla. Mají to, v sobě všichni.
Na Markův povel přešel ke dveřím a cestou rozšlápl černou hmotu. Pootevřel dveře. Na chodbě nikdo není. Musíme rychle dolů. Půjdu napřed, kdyby se něco dělo.
Mark, který podpíral krále, vyšel za ním. Sešli po úzkých točitých schodech a dostali se do velkého sálu slabě osvětleného loučí. Na zemi tam ležela těla dvou strážných, které Ray už stačil zlikvidovat.

Trojice se tiše vykradla na nádvoří.
"Pozor, varoval Marka Ray. U mříže jsou stráže. Mám je taky zabít?"
Mark rychle uvažoval. "Nevíme, kdy je budou střídat, a nechci vyvolat předčasné poplach. Radši proraz ty hradby."
"Ale to přece vzbudí pozornost..."
"Na tom už nesejde. Naši protivníci už určitě zjistili, že na Miře jsou agenti ze Země. Pospěš si. Hlavně nás nesmějí lokalizovat."
Mark se snažil odvést Czorovu pozornost a android zatím vyhloubil dezintegrátorem tunel. Netrvalo dlouho a uprchlíci dorazili k Zolovi a ke koním. Starý sluha byl úplně bez sebe radostí, padl na kolena a líbal ruce střídavě Czorovi a Markovi.
Koně však měli jen tři a Zol trval na tom, že zůstane, aby jeho pán mohl co nejrychleji uniknout. Mark nakonec navrhl, že pojedou s Rayem na jednom koni. Android totiž mohl díky antigravům anulovat svou hmotnost. To však králi ani Zolovi neprozradil.

10

Mark s námahou otevřel oči. Chtěl se protáhnout, ale sykl bolestí. Bolel ho snad každičký sval. Prchali celou noc a ještě část dopoledne a naprosto vyčerpáni se dostali do ležení vrchního velitele Noxyho. Přálo jim štěstí a cestou nenarazili na žádnou nepřátelskou hlídku.
Přece jen se přemohl a trochu si zacvičil. Zol mu přinesl vědro čerstvé vody. Mark si opláchl obličej a oblékl si kazajku, kterou mu Ray očistil od žlutého prachu.
Když vešel do královského stanu, Czor už jednal s vrchním velitelem a několika šlechtici. Prohlíželi si Marka přátelsky, ale zároveň podezíravě. Král ho laskavě přivítal a ukázal na stolek, na němž byla rozložena mapa oblasti.
"Pánové," začal Czor, "naši zvědové zjistili, že rhanská armáda pochoduje přímo na nás a rozbila si tábor na druhé straně pláně. Musíme připravit bitevní plán. Co navrhujete, vrchní veliteli?"
Noxy si chvíli kroutil kníry. "Nepřítel má převahu jak v jízdě, tak v pěchotě. Logicky by měl tedy zaútočit on. Můžeme se tady opevnit a počkat na jejich útok. Jenže nemusí zaútočit jízdou. Může použít dělostřelectvo a potom jsme ztraceni."
Czor pokýval hlavou. "A právě proto mám jiný návrh. Podívejte, nepřítel se rozvine na této čáře. Těsně před rozbřeskem zaútočí naše jízda a vzbudí v něm zdání, že jsme vrhli do boje všechno, co máme. Ve skutečnosti se větší část jízdy ještě tuto noc přesune a obklíčí les. Nepřítele zaměstnáme útokem a vpadneme mu do zad."
"Od vchodu stanu se ozval Ray. Pozor, jeden z důstojníků má parazita!"
Mark se už nadechl, ale Ray na něj mávl, aby byl zticha. Ještě hodinu plánovali útok a přidělovali úkoly jednotlivým oddílům. Potom se šlechtici vrátili ke svým jednotkám. Mark už chtěl taky odejít, ale Czor ho zadržel.
"Udělejte mi tu radost a povečeřte se mnou. Určitě jste ty dva dny nic kloudného nejedl."
"To máte pravdu, Veličenstvo."
Zol prostřel pro dva a přinesl paštiku a mísu masa. Oba muži si nandali na talíř a Zol jim naplnil číše vína. Král se pustil do jídla mlčky. Mark neotálel, v žaludku mu už kručelo hlady. Czor vypadal unaveně, ale zdálo se, že už se pomalu zotavuje.
Když utišili největší hlad, král poslal sluhu pryč: "Zole, už se obsloužíme sami. Jdi před stan a hlídejte s Rayem, ať nás nikdo neruší."
Sluhu to sice poněkud překvapilo, ale uklonil se a vyšel ven.
Czor zvedl cínový pohár a zabručel: "Na vaše zdraví, kapitáne Stone!"
Mark se málem zakuckal.
"Takže vy víte, kdo jsem..."
Král se usmál. "Od prvního setkání. Ale nemusíte si nic vyčítat," dodal rychle. "Neudělal jste žádnou chybu, jen se příliš podobáte svému otci, který sem kdysi přiletěl se mnou. Takže si nalijeme čistého vína, ne?"
Mark se rozesmál. "Tak dobře, Veličenstvo, tedy kapitáne Reveste. To byla vaše poslední hodnost, ale

kdybyste zůstal ve službě, byl byste teď určitě generál. Možná byste byl na místě generála Khova..."
"O tom silně pochybuju," potřásl hlavou Czor. "Stejně jako vy jsem měl rád aktivní službu a nikdy bych nechtěl úřadovat. Můžete mi prozradit cíl vaší mise?"
Mark chvíli přemýšlel, ale nakonec se rozhodl, že bude naprosto otevřený.
"Vyzvednout jednoho agenta, který zde nouzově přistál." Nezacházel příliš do detailů. "Podle generála to měla být hračka. Měl jsem zaměřit jistý speciální vysílač, agenta, tedy agentku, sebrat a pár hodin nato spolu s ní odstartovat. Jenže všechno dopadlo jinak. Nějací chytráci nainstalovali na třetí planetu automatickou obranu a rušičku, takže se nemůžeme spojit se Zemí. Agentka navíc nechala vysílač v jedné hospodě, kterou střeží čtyři maníci. Její stopu jsem pak našel v jednom khorském zlatnictví, ale ta holka už byla ta tam. Krátce nato nás přepadlo pět lotrů, kteří měli v sobě parazity. Právě rostlinní paraziti mě překvapili nejvíc, ale nevím, jestli to má nějakou souvislost s mou misí."
"Jistěže," přerušil ho Czor Revest. "Miru znám dobře a tyhle bytosti jsou tady teprve krátce."
"V tom případě... Proč někdo útočí na vaši planetu tak podivným způsobem? Stačila by jedna pořádná bitevní loď a celá vaše armáda by musela kapitulovat."
"Třeba se bojí, aby je nepřekvapila dozorčí služba Unie. Zřejmě nejsou ještě dost silní, aby na Zemi zaútočili přímo, a proto jednají nenápadně."
"Ložiska fosfátů!" plácl se Mark do čela.
"Vím. Zol se mi o tom zmínil. Ale jen letmo a dál už nechtěl nic říct. Asi jste ho požádali, aby o tom nemluvil, že?"
"Uhodl jste. Musel jednat Ray, jinak bychom se nedostali pryč a neosvobodili bychom vás. Normálně bychom klidně mohli utéct sami, ale nechtěl jsem toho nešťastníka odsoudit k jisté smrti."
Czor mu jemně stiskl paži. "A já jsem vám za to vděčný. Zol je totiž můj nejlepší přítel. Vaše tajemství zachová stejně spolehlivě, jako kdyby se jednalo o moje."
"Vy jste v zajetí nic neobjevil?"
Czor smutně potřásl hlavou. "Zavedli mě do pevnosti a strčili do jakési kobky. Vytáhli mě z ní necelou hodinu před vaším příchodem. Chvíli jsem se domníval, že se s Nekem dá jednat, ale brzy jsem poznal, že to už není on. Ty rostlinné bytosti zřejmě vnucují lidem svou vůli."
"A proto jste měl dostat transplantát i vy. Ty bytosti by se tak zmocnily vašeho království bez války."
"Tak proč už celý rok trvá válečné napětí?" namítl král.
"Aby tříštily síly vaší armády a znemožnily vám pořádně střežit hranici. Ten důl je totiž už na vašem území. A teď, když jste jim unikl a znáte jejich tajemství, udělají všechno, aby vás umlčely jednou provždy."
"A proto je tu taky to jejich vojsko."
"Příčina může být i jiná a nejspíš za ni můžu já," ušklíbl se Mark. "Nařídil jsem totiž Rayovi, aby důl zničil. Aby ho mohly snáz otevřít a rychleji zahájit těžbu, musí obsadit aspoň kus vašeho území. Určitě budou postupovat velice tvrdě."
Král dolil víno. "Takže Ray je android," řekl jakoby sám pro sebe. "Za nás už byli také, ale ne tak dokonalí. Došlo mi to, když prorážel ten tunel do hradeb... A co máte v plánu teď?"
"Normálně bych se měl co nejrychleji vydat do Rhanu a najít Lisu Carlsonovou. Ale přecházet hranici za války je riskantní. A potom - nemůžu přece opustit kolegu v předvečer bitvy, která možná rozhodne o budoucnosti celé Miry."
Král mu poděkoval kývnutím hlavy.
"Jen tak mimochodem, Veličenstvo, nebylo moc rozumné šířit se tolik o plánu bitvy. Jeden z vašich důstojníků je nakažený. Určitě vaši lest prozradí nepříteli. Možná se tak už stalo. Co když mají ty bytosti telepatické schopnosti?"
"To je možné," připustil král chladně. "Zdálo se mi, že si Neko s ostatními vyměňoval informace, aniž otevřel ústa." Krátce se zasmál a dodal: "Ale za tu informaci vám každopádně děkuji. Tušil jsem, že je mezi námi zrádce. A na základě toho jsem bitvu naplánoval tak, jak jsem ji naplánoval. Rozdělím tak síly nepřítele. Ve skutečnosti zaútočím všemi jednotkami najednou a na jedno místo."
"Lest je to nádherná, ale stejně by bylo rozumnější toho špiona zlikvidovat, než si všimne, že jste ho přelstil."
Czor zesmutněl. "Kdo je to?"

"Podle Raye by to měl být ten mladý se světle kaštanovými vlasy a s jizvou na tváři. Měl na sobě šarlatový kabátec."
Král zvolna pokýval hlavou. "Baron Struk. Doufejme, že jich není víc."
"Ray už prošel celým ležením a na nikoho dalšího nenarazil. Mohl však někoho přehlédnout a pak - rentgenování zdálky nemusí být příliš spolehlivé."
Czor na to neřekl nic a teprve po chvíli si vzdychl: "Už se dost připozdilo. Dáme se tedy do toho." V náhlém návalu zlosti udeřil pěstí do stolu. "Zatracená práce! Kvůli těm rostlinným bytostem musíme obětovat lidi, kteří bývali našimi přáteli, druhy. A vůbec - jsou si toho ti chudáci vědomi, nebo jsou už jen jakýmisi roboty ovládanými cizí myslí? A nešlo by je nějak vyléčit?"
"Podle Raye je to v současnosti nemožné. Bude to vyžadovat rozsáhlý výzkum. Je třeba prozkoumat metabolismus těch bytostí, což není tak jednoduché. Chirurgický zákrok by podle něj k ničemu nevedl, protože cizí těleso se v lidském těle příliš větví. Jediné řešení je chemoterapie.. . Ale na tu není čas."
Král se napil a zadíval se upřeně na Marka. "A právě proto byste se měli vrátit na Zemi co nejdříve. Já zatím budu jednat."
Pak zavolal Zola a nařídil mu, aby zašel pro barona Struka. "Ale nenápadně!"
Zakrátko se mladý baron uklonil svému králi. Nikdy se už nedozvěděl, proč si ho povolal tak pozdě v noci, protože zezadu k němu tiše přistoupil Ray a úderem do šíje ho zneškodnil.
"Může jeho tělo Ray někam uklidit?" zeptal se Czor. "Ostatní si pomyslí, že dezertoval, a já nebudu muset nic vysvětlovat."
Markovi připadalo, že mu cosi uniká. Mechanicky natáhl ruku po džbánu, že znovu nalije. Pijáci vody! napadlo ho. Když se na něj Czor udiveně podíval, vysvětlil mu: "Ti čtyři maníci v hospodě chtěli být nenápadní, ale nikdy si nedali ani lok vína, třebaže se cpali jako nenajedení. To musí mít nějakou příčinu."
"Že by víno bylo tak hnusné?"
"To ne, právě naopak."
Mark se dál díval na džbán. "Zajímalo by mě, jak by víno na ty bytosti působilo. Uděláme pokus."
Obrátil se na Zola. "Vzbuď barona a nalij do něj jeden pohár."
Zol se na nic neptal a dal se do díla. Navlhčil baronovi spánky studenou vodou, a když se Struk trochu probral, přiložil mu pohár ke rtům.
Baron instinktivně otevřel ústa, ale jakmile na jazyku ucítil víno, začal se bránit. Zol s ním nedělal žádné cavyky. Sevřel mu hlavu a stiskl nos. Pak do něj nalil celý pohár. Struk se rozkašlal, plival, marně se bránil. Chvíli zůstal ležet a jenom lapal po dechu.
Mark se na krále udiveně podíval.
Náhle se baron prudce vzepnul a jako by ztuhl. Zezelenal. Celý se roztřásl. Potom vzdychl, znehybněl a oči mu ztuhly.
"Takže je to jasné," zabručel Czor. "Ty bytosti nesnášejí alkohol."
"Mělo nás to napadnout dřív," poznamenal nespokojeně Mark.
"Když už nemáme lék, máme aspoň diagnostický prostředek," namítl Czor. "Rychlý a jednoduchý. Od této chvíle si dám pozor na všechny abstinenty. Budu mít vždycky po ruce víno a otestuji si všechny hosty." Obrátil se k Zolovi a přikázal mu: "Odnes ho s Rayem do stanu mistra Urtuse. Řekni mu, že najednou dostal záchvat a zhroutil se nám před očima, jako by ho ranila mrtvice."
"A co když se bude lékař vyptávat?" namítl Mark.
"Toho bych se nebál," usmál se Czor. "Medicína je tady ještě v plenkách a chudák Urtus mou diagnózu rád přijme. Ale už je vážně pozdě. Jděte si na chvíli lehnout, čeká nás perný den."

11

Czor hodinu před rozbřeskem vydal rozkaz, aby vojska vyrazila. To vše k velkému překvapení vrchního velitele, který byl přesvědčený, že akci zorganizoval přesně podle Czorova přání. Les jela obklíčit pouhá setnina jezdců pod velením barona Jaxna. Dostali za úkol dělat co největší hluk a zvířit co nejvíc prachu. Proto každý kůň táhl za sebou otep dřeva.
Czor se obrátil na hlouček šlechticů.
"Pánové, je čas, abyste se vrátili ke svým jednotkám. Vím, že budete bojovat chrabře a uděláte víc, než

je vaší povinností. Jistě vám nemusím připomínat, že tato bitva rozhodne o osudu našeho království. Dobře znáte mocenské choutky rhanského vládce a stejně dobře víte, že se od něj nemůžeme nadít slitování. Takže nám zbývá jediné - zvítězit!"
Důstojníci pozdravili a vrátili se ke svým lidem. Jezdci vyrazili a mezi nimi postupovaly pěší houfce. Temný dav se přiblížil k nepřátelskému ležení na pět set metrů. Jakmile nad obzor vystoupily první sluneční paprsky, dal král povel k útoku.
Jeho vojsko hravě smetlo první řady nepřítele a khorská jízda už byla sto metrů od nepřátelského opevnění.
Jakmile baron Jaxno zaslechl polnice, i on dal povel vyrazit. A protože si nepřítel myslel, že hlavní síla útoku je vedena zezadu, přesunul tam veškerou svou artilerii a bronzové kanóny chrlily jednu kouli za druhou. Velkou škodu však nenadělaly. Pouze vířily mračna prachu.
Czor rychle přeskupil své síly, dal pěchotě příkaz vyčistit terén a znovu zaútočil. Tentokrát se mu podařilo prolomit nepřátelskou obranu. Řada jezdců vnikla do ležení, kde zapalovali stany a rozsévali hrůzu v zadních vojích.
"Zrada! Zachraň se, kdo můžeš! Pryč odtud!"
Obránce ležení zachvátil nepopsatelný zmatek. Skupinky dezertérů se snažily utéct, ale kosily je rány khorské pěchoty nebo jezdců barona Jaxna, kteří se za cenu těžkých ztrát nakonec zmocnili nepřátelské artilerie.
Czor bez přestání podněcoval své muže. Zbrocen potem a krví volal: "Vítězíme!"
Mark jeho optimismus zchladil - ukázal mu asi padesátku jezdců v černém. Blížili se pomalu a mezi pěšáky si prosekávali krvavou cestu. Vyzařovala z nich jakási nepřekonatelná síla a rysy měli jako z kamene.
"To jsou ti nakažení," řekl Mark. "Nebylo by dobré, kdyby se jim ty uprchlíky podařilo vrátit do boje."
Černý čtverec se blížil k houfci kolem krále. Jejich velitel zřejmě pochopil, že demoralizované jednotky už dohromady nedá, a jedinou šanci viděl v tom, že zabije nepřátelského velitele.
Rozpoutala se bitva, krutá, tvrdá, nelítostná. Černí jezdci, byť celí posekaní, se bili jako lvi a snažili se krále obklíčit.
Vrchní velitel si uvědomil nebezpečí a pokusil se shromáždit rozptýlené muže, kteří se jako opilí pustili do pronásledování uprchlíků. Div si nevyrval hlasivky, ale dal dohromady asi třicítku jezdců. Vrhli se na černé jezdce, kteří se rozdělili do dvou skupin. Jedna čelila útoku a druhá se pokoušela obklíčit krále. Z bojovníků kolem Czora záhy zůstali jen Mark, Ray a Zol.
Čtyři muži se k sobě postavili zády, aby kryli jeden druhého. Mark cítil, jak mu po tvářích stékají těžké kapky potu, a meč mu připadal stále těžší. Nemít ochranné pole, utrpěl by už četná zranění. Zato podlitin schytal nepočítaně. Ani se nesnažil odrážet jednotlivé útoky, mířil přímo na srdce nebo na hlavu.
"Rayi, pomoz králi. Chraň ho, jak můžeš!"
Android, který bojoval se strojovou přesností, prudce zrychlil pohyby. Pravicí mával mečem a z levého ukazováčku mu šlehaly laserové paprsky. Čistě odseknuté hlavy padaly do prachu o deset kroků dál a vzdálenější jezdci klesali k zemi zdánlivě bez příčiny. Nepatrných dírek pod kořenem nosu si nikdo nevšiml.
Po třech minutách nápor ochabl. Vrchní velitel vrhal na černé jezdce jednu vlnu za druhou, takže proti nim stála už desetinásobná přesila.
Kolem krále zbylo posledních deset černých rytířů. Mark doufal, že si konečně oddechne, když tu se Czorův kůň vzepjal, zařehtal a svalil se i s pánem k zemi.
Mark okamžitě seskočil ze sedla a pokusil se chránit krále vlastním tělem. Právě včas! Ránu určenou Czorovi koupil do hlavy a už se nedokázal bránit tak urputně. Teď krále zakryl vlastním tělem Zol.
Posledním útočníkům vysvitla naděje, že dosáhnou svého cíle, ale byl tu ještě Ray. Když viděl, co se Markovi stalo, přestal se kontrolovat a vrhl se příteli na pomoc.
Za třicet vteřin nebyl naživu jediný černý jezdec. Mark vydechl úlevou a zastrčil meč do pochvy.
"Díky, Rayi."
"Kdy si už konečně nastavíš pole na rozumný výkon?"
Místo napomínání mi radši pomoz s králem. Řekl bych, že má nohu zaklíněnou pod koněm.

Android hravě nadzvedl koně a Zol pomohl svému pánovi na nohy. Czor se jedním pohledem přesvědčil, že jeho jednotky dorážejí poslední černé jezdce. Udělal několik vrávoravých krůčků a podal Markovi ruku.
"Takže vám opět vděčím za svůj život. Neděkuji vám za sebe, ale za naši planetu."
Zol přivedl koně a vysadil krále do sedla. Tvář mu zářila a své četné rány si ani neuvědomoval.
Docválal k nim vrchní velitel.
"Pane, pane," stěží popadal dech, "nikdy jsem neviděl bojovat někoho tak udatně. A v životě jsem neměl takový strach, jako když pod vámi padl kůň. Dosáhli jsme skvělého vítězství. Nepřítele jsme rozehnali a teď ho pronásledujeme."
Czor se zahleděl na bitevní pole pokryté mrtvými těly.
"Postarejte se o raněné a ošetřete je. A pokud jde o tyhle," ukázal na černé jezdce, "připravte hranice a spalte je."
Noxy sice nechápal, proč se král chce takto mstít na mrtvých, ale na nic se neptal.
"Ty kanóny," pokračoval Czor, "odtáhněte do našeho ležení. Potom chci zprávu o našich ztrátách. Na večer svolejte všechny důstojníky. Musíme se rozhodnout, co dál."
Když se vrátili do tábora, Czor se s úlevou natáhl na lůžko.
"Jsem utahaný jako pes," povzdychl si. "Na tenhle sport jsem už trošku starý."
Mark padl do křesla a ušklíbl se. "Nevím, jestli je to otázka let, ale můžu vám říct, že se taky necítím dvakrát dobře."
Zol vešel do stanu se džbánem čerstvého vína.
"Zole, jdi si s Rayem ošetřit rány. A potom si lehni, musíš být taky unavený."
"Nemůžu vás přece opustit."
"Neměj strach, náš přítel na mě dohlédne."
Oba muži pili chvíli mlčky a potom Czor poznamenal: "Způsobili jsme jim těžké ztráty." Pousmál se. "Díky vám a především Rayovi. Sám bych neskolil jediného. Měl jsem co dělat, abych se jim jakžtakž ubránil. Teď nevím, jak postupovat dál. Normálně bych měl rychle využít vítězství a pochodovat na Rhan. Jejich vojsko je rozptýlené a nebude klást velký odpor. Za necelý týden bychom se mohli zmocnit jejich hlavního města."
"Ano, ale to byste musel bojovat s klasickým protivníkem," poznamenal Mark. "Tenhle konflikt však bohužel přesahuje rámec planety Mira. Neznáme skutečnou sílu oněch bytostí a nevíme, jak rychle se mohou rozmnožovat a jak rychle mohou kontaminovat lidi. Určitě mají někde základnu. Je dost možné, že poblíž Rhanu. Když ji ohrozíte, přestanou se skrývat a použijí mnohem dokonalejší zbraně než meče a dělové koule. Dobře víte, že samotný Ray by dokázal zlikvidovat rhanské i vaše vojsko dohromady."
"Co mi tedy radíte?"
"Myslím, že byste měl obsadit pouze onu tvrz, v níž vás věznili, a důl. Musíte počítat s nepřátelským protiútokem. Když bude příliš prudký, klidně ustupte. Podstatné je, abyste zůstal ještě nějaký ten rok naživu. Tahle válka je jenom epizodkou v celoplanetárním konfliktu. Oba jsme jenom pěšáci."
Czor nic nenamítal. "A co budete dělat vy?"
"Rád bych odjel do Rhanu a našel Lisu Carlsonovou.
Když se mi to nepodaří, vrátím se na Zem a podám hlášení generálu Khovovi. Země musí vědět o hrozícím nebezpečí."
"To jistě. Kdy chcete vyrazit?"
"Ještě dnes. Jen co se trochu zmátořím. Myslíte, že se dostanu nepozorovaně přes hranice?"
"V této oblasti asi těžko. Tady bude každý cizinec podezřelý. Zkusil bych to po moři."
"Nejrychlejší asi bude, když se vrátím k modulu a přistanu s ním jižně od Rhanu. A pokud najdu Lisu Carlsonovou, můžu se s ní vrátit rovnou na loď." Vstal a král s ním. "Je čas vyrazit."
Czor sáhl po meči se zdobenou rukojetí vyloženou drahokamy.
"Nevím, co nám skrývá budoucnost, a nevím, zda se ještě uvidíme. Vezměte si ho na památku."
Pozemšťané si dlouze stiskli ruce.
"Řeknu Zolovi, aby vám vybral ty nejlepší koně."
Za necelou čtvrthodinu jim Zol podával otěže. Byl unavený, ale oči mu zářily štěstím.

"Nevím, jestli přátelství takového starého chudáka, jako jsem já, pro vás něco znamená, ale chci vás ujistit, že jsem vám do smrti zavázaný."
Mark ho plácl do zad. "Díky, Zole. Dávej pozor na krále a nevěř nikomu, kdo si s tebou nechce připít na zdraví."

12

Dva dny bez odpočinku jeli khorským královstvím, než dorazili k modulu. Vyčerpaný Mark okamžitě usnul a Ray si sedl k řízení. Když se blížili k cíli, šetrně Marka vzbudil a rovnou mu vsunul do úst dvě posilující tabletky.
"Sice bys měl ještě odpočívat, potřebuješ to, ale za chvíli bude svítat."
Mark se posadil na lehátku a protáhl se.
"Kde to jsme?"
"Na kopci asi dvacet kilometrů od Rhanu. Voda vyhloubila ve vápenci docela pěkné jeskyně. Jednu jsem pro nás vybral."
"Posviť mi, ať se o něco nepraštím."
Androidův mozkový reflektor ozářil prostornou jeskyni s velkými stalaktity. Asi dvacet metrů šli po proudu podzemní říčky, která je zavedla ke vchodu do jeskyně zakrytému vodopádem.
"Říkal jsem si, že je perfektně maskovaná," prohodil Ray. "Jdi vpravo, je tam cestička. Pokud nemáš náladu na pěkně ledovou sprchu, radši si zesil pole."
Mark udělal několik kroků po kluzké skále. Když vyšel z vodopádu, obzor už hladily první sluneční paprsky.
A teď kupředu, vzdychl si při pomyšlení, kolik je čeká kilometrů.
"Ještě se úplně nerozednilo, tak to můžeme zkusit. Vylez mi na záda," navrhl Ray a zapnul antigravy.
Vznesl se s Markem nad stromy a les pod nimi ubíhal závratnou rychlostí. Přistáli na malé na mýtince.
"Kdybychom takhle pokračovali, mohl by nás někdo spatřit. K městu to máme už jenom šest kilometrů."
A skutečně, jakmile vyšli z lesa, spatřili na obzoru Rhan. Obepínaly jej vysoké hradby s pravidelně rozmístěnými hranatými věžičkami. Městská brána se zrovna otevřela a venkované s vozíky a dobytkem se cpali dovnitř, bojovali o místo na tržišti.
Mark s Rayem se vmísili do davu a skryli se za vozíkem s čerstvou zeleninou, taženým dvěma koni. Strážný u brány se ledabyle opíral o sudlici a proud trhovců ho příliš nezajímal.
Když byli uvnitř hradeb, Ray se zeptal: A kam teď?
Mark ukázal na venkovany. Pojďme za nimi. Dovedou nás na tržiště. To by v tom byl čert, abychom cestou nenarazili na nějakou útulnou krčmu!
Za necelých deset minut skutečně dorazili na náměstí zaplněné stánky a lavicemi.
Markovo zkušené oko záhy objevilo dům s charakteristickým vývěsním štítem. Vešli do přeplněného lokálu.
Mladičká číšnice jim nicméně jakýmsi zázrakem našla stůl a Mark si objednal teplé jídlo a džbán vína.
Rozhlédl se. Podle toho, jak to do sebe lijí, neřekl bych, že jsou kontaminovaní.
To máš pravdu. Od rána jsem nenarazil ani na jednoho. A co když jsme je v té bitvě vyřídili všechny?
Kéž bys měl pravdu, vzdychl si Mark, ale silně o tom pochybuju.
Děva jim už nesla podnos jídla. Mark si okamžitě naložil na talíř a s plnými ústy řekl: "Možná je to poslední pořádné jídlo na hezky dlouhou dobu."
Deset minut kráčeli úzkými uličkami, až konečně narazili na první zlatnictví. Mark strčil do dveří a překvapením se na prahu zastavil.
Za pultem stála Lisa Carlsonová v bílém živůtku, svírajícím jí bujná ňadra, hnědé sukni až po lýtka a se svatozáří zlatých vlasů kolem půvabné tváře.
Její rty se zvlnily profesionálním úsměvem. "Co vám mohu nabídnout, pánové?" zeptala se melodickým hlasem.
Mark vytáhl z kapsy zlatý přívěsek, který koupil v Khoru. "Přál bych si nějaký doplněk k tomuto šperku."
Mladá žena sebou trochu trhla, ale hlas měla klidný. "To je velmi pěkný kousek, nevím ale, jestli budeme

mít něco podobného."
Mark se lehce naklonil přes pult a zašeptal kód, který dostal od Neumana. Lisa Carlsonová se na něj pozorně zadívala.
"Kdy můžeme odejít?" šeptla.
"Čím dřív, tím líp. Třeba hned."
Zavrtěla hlavou. "Hned ne. Musím najít nějaký důvod. Jinak by si šéf myslel, že jsem ho okradla, a spustil by poplach. Kde vás najdu asi tak za dvě hodiny?"
"Na tržišti. Budeme před hospodou U sudu s korunou."
"Dobře. A teď rychle jděte a nezapomeňte si opatřit koně."
Mark sebral přívěsek a vyšel z krámku.
Mark se opíral o zeď hospody a snad už podvacáté se ptal Raye, kolik je hodin. "Má nějaké zpoždění," vrčel. "Doufám, že ji nesebrali. Ztroskotat takový kousek před cílem by bylo poněkud směšný."
Konečně spatřil Lisinu půvabnou postavu a oddechl si. Prošla kolem nich klidným krokem, zašeptala: "Jděte za mnou až z města." a dál ladně pohupovala boky.
Následovali ji v opatrném odstupu. Ray vedl koně a Mark si ostražitě měřil kolemjdoucí.
Nikdo ji nesleduje a neregistruji ani žádného nakaženého, uklidnil ho android.
Bez problémů se dostali ven z města. Lisa Carlsonová na ně čekala ve stínu mohutného dubu.
Vyhoupla se do sedla a zeptala se: "Kde máte loď?"
"Modul jsme schovali v jednom kopci."
Klusala vedle Marka a neodpustila si poznámku: "To vám to ale trvalo!"
"Je mi líto," ušklíbl se Mark, "ale na stopování příliš nejsem. Pokud jste stála o to, abychom vás našli rychleji, měla jste si nechat ten prsten a neprodávat ho za pár grošů prvnímu krčmářovi."
"Bála jsem se, aby mě nezaměřili, a tak jsem se ho radši zbavila."
"To bylo od vás rozumné."
Nějaký čas jeli mlčky. Lisa se občas podívala na Marka a nakonec řekla: "Nevzpomínám si, že bych vás někdy viděla v admirálově okolí. Ke které službě patříte?"
"K SOAT," odvětil s nehybnou tváří Mark.
Lisa se zamračila. "O té jsem nikdy neslyšela. Co znamená ta zkratka?"
"Sekce pro ochranu agentů v tísni," zasmál se.
V očích jí blýsklo zlobou, ale pak se rozesmála.
"Dík za lekci. Už tam budeme?"
"Tak za půl hodiny, ale koně musíme nechat tady."
Slezli z koní a Ray zahnal zvířata do lesa.
"Později budete muset účtařům vysvětlit, že byl problém s jejich prodejem, protože tyhle náklady jdou na vás, ne na mě. To je doufám logické, ne?" provokoval Mark.
Lisa ho uchopila za paži. "Beru všechno na sebe," zasmála se smyslně. "Kam mě povedete teď?"
"Do vlčího doupěte," usmál se a krátce ji k sobě přivinul.
Vyšplhali po stezce, prošli vodopádem a dostali se k modulu. Mark se posadil a slastně si natáhl nohy.
"Krom těch tabletek nemám nic, co bych vám mohl nabídnout," zažertoval.
"Proč už nestartujete?" divila se Lisa.
"Počkáme na noc," vysvětlil jí. "Nemá smysl domorodce děsit. Pokud vím, i vy máte ráda diskrétnost."
Přitiskla se k němu a Mark měl co dělat, aby si při dotyku toho svěžího vlahého těla zachoval chladnou hlavu.
"Máte pravdu. Tak dlouho už žiju v nervovém vypětí, že zapomínám i na tu základní opatrnost. Po mnoha týdnech se konečně cítím v bezpečí."
Nějakou chvíli se nehýbali a jen se tiskli jeden k druhému.
"Už je dost tma. Můžeme začít," ozval se konečně Ray.
Antigravitační motory tiše naskočily a modul se rozjel k vodopádu. Lisa se dál tiskla k Markovu rameni.
"Nechcete navštívit mé království?" pozval ji.
Přešli do salonu vedle pilotní kabiny. Mark se usadil v relaxačním křesle a ukázal na nápojový automat.
"Dejte si skleničku, Liso. Myslím, že jsme si ji poctivě zasloužili."

Zatímco se zaobírala automatem, vyptával se jí: "Co jste se mohla na Solanu nebo Miře dozvědět tak důležitého, že jsme museli letět za vámi?"
Rozpačitě se usmála. "Lituji, kapitáne Stone, ale hlášení smím podat jedině admirálu Neumanovi."
Mark si vzdychl a vstal. "V tom případě musíme odstartovat okamžitě."
Jakoby náhodou se Lisa postavila přímo proti němu. Tvářemi se skoro dotýkali. Jejich rty se setkaly a spojily se v dlouhém polibku. Celá rozechvělá se k němu přitiskla.
"Máme ještě několik hodin z noci," zašeptala. "Využijme je."
Mark jí rozepnul živůtek, sukně se zbavila sama a náhle před ním stála v okouzlující nahotě. Zašeptala mu do ucha cosi nesrozumitelného a pak se podívala na Raye: "Nemůžeš ho vypnout? Nechci, aby nahrával, jak je nám spolu dobře."
Mark se usmál, přistoupil k Rayovi a otevřel mu dvířka na levém prsu.
"Lituju, kamaráde, ale potřebuju trochu soukromí."
Ray znehybněl.
Mark objal Lisu, strhl ji na lehátko a zakrátko se oba nechali unášet prudkými poryvy vášně...
Po delší době Mark vstal a rozhlížel se po Lise.
"Miláčku, kde jsi?"
Pocit bezprostředního nebezpečí ho přinutil, aby se otočil. Příliš pozdě! Cosi ho udeřilo do zátylku a už se řítil do černých bezedných hlubin.

13

Když se probral, ležel ke svému překvapení na břiše na nějakém stole. Zápěstí a kotníky mu svírala magnetická pouta. Lisa stála před ním. Ani neměla čas se obléknout a předváděla se mu v celé své bujné nahotě. Oběma rukama svírala nádobku se žlutou tekutinou - a v ní plavala černá hlíza!
"Co znamená tahle komedie?" zavrčel Mark. "Okamžitě mě pusť."
"Ještě chvilku strpení," posmívala se mu, "a patříš mezi nás. Odstartovat můžeme přesně podle plánu."
"O tom silně pochybuju," opáčil. "Zlikvidují nás střely z třetí planety. Na Miře se nám podařilo přistát jen zázrakem."
"To máš pravdu. Měl jsi z pekla štěstí a nám pořád vrtá hlavou, jak jsi mohl uniknout. Hlavně že jsme situaci zvládli včas. Neměj strach, na Zem se dostaneme hladce a podáme hlášení admirálu Neumanovi. Při té příležitosti ho získáme na naši stranu."
Odložila misku na stůl a začala mu natírat záda dezinfekcí.
"Kdo jste a co chcete?" zařval Mark a zazmítal se v poutech.
"Začíná expanze Phytorů," pravila Lisa s kamennou tváří. "Zatím jsme jen živořili na naší planetě. Náhoda nám pak umožnila vyvíjet se ve vyspělejších organismech. Takhle se zmocníme celé Galaxie. I ty se zúčastníš toho gigantického díla. A tohle je jen lokální umrtvení," dodala klidně a natírala mu dál záda. "Nechceme, aby to zbytečně bolelo."
Sáhla po laserovém skalpelu a Mark vykřikl: "To by stačilo! Rayi, zasáhni!"
Mladá žena se rozesmála. "Vždyť jsi ho kvůli svému ukojení vypojil."
Byla si tak jistá, že se ani neotočila. A tak neviděla, jak se otevírají dveře...
...A vtom dostala ránu do týla, která ji okamžitě zbavila vědomí.
Ray uvolnil Markovi pouta. Kapitán si masíroval zápěstí a Rayovi přikázal: "Připoutej ji k tomu stolu. Nasaď jí umělé dýchání a naprogramuj postupnou infuzi anestetik a sedativ. Nesmí se probrat, dokud nezjistím, jestli ty bytosti nepoužívají lidské mozky k telepatii." Ukázal na misku. "Tohle zavři do pancéřované olověné schránky jako radioaktivní materiál. Na Zemi to vědci prostudují. Jakmile skončíš, přijď za mnou do pilotní kabiny."
Pak odběhl do své kabiny, rychle si oblékl kombinézu a napil se osvěžující směsi. Rána na hlavě ho bolela a naskočila mu boule velká jako holubí vejce.
V pilotní kabině zapojil letový počítač a zapnul motory.
Ray za malou chvíli usedl do sousedního křesla. "Teď si ověříme," pravil klidným hlasem, "jestli výsledky stojí za to riziko."
"Když jsme vyšli z krámku a tys mě upozornil, že Lisa je kontaminovaná," vysvětloval mu Mark,

"pochopil jsem, že nemáme šanci vrátit se na Zemi. Proto jsem nalíčil past a nabídl se jako kořist. Tolik toužila infiltrovat se do Neumanovy služby, že zapomněla na veškerou opatrnost. Teď musíme rychle zmizet, než jim dojde, že jsme Lisu vyřadili z provozu. Musíme jen doufat, že s ní nejsou ve stálém spojení."
Ukázal na hlavní obrazovku: "Třetí planeta a její raketová základna je tadyhle. Mira je tamhle. Musíme odstartovat tímhle směrem, aby Mira zůstala co nejdéle mezi námi a třetí planetou. Až se dostaneme do tohoto bodu, prudce změníme kurz a současně vypustíme fantom. Pak musíme vyvinout dostatečnou rychlost, abychom se vnořili do subprostoru a tak unikli střelám."
Android zadával počítači příslušné příkazy.
"Dobře se připni," doporučil Markovi, "bude to s tebou pořádně házet."
Neptun vyrazil k obloze na plný výkon. Mark měl navzdory veškerému výcviku pocit, že váží několik tun. Nebyl schopný jediného pohybu. Jakýsi ďábel se mu navíc snažil odervat maso z lícních kostí a současně zatlačit bulvy do očních důlků.
Nepříjemný pocit zvolna polevoval, až byl konečně s to sledovat obrazovky.
"Náš odlet je pořádně překvapil," hlásil Ray. "A určitě ztratili dost času, když se pokoušeli kontaktovat Lisu. Ale už se vzpamatovali. Posílají nám čtyři pozdravy."
Mark se zadíval na čtyři tečky na obrazovce a počítač zatím propočítával jejich dráhu a rychlost.
"Doufejme, že si nepořídili poslední modely," poznamenal Ray.
"Pochybuju. Ale na druhou stranu jsem slyšel, že solanští piráti mívají mnohdy lepší materiál než celá Vesmírná policie."
"Nevím, co je to za typ," vrčel Ray, "ale jsou mnohem rychlejší než my. Pozor, teď už musíme hodit kličku!"
Tentokrát se Mark navzdory všem antigravům neubránil výkřiku a následné ztrátě vědomí. Když se probral, cítil, jak mu z nosu teče krev.
"Tři rakety se pustily za fantomem," hlásil mu Ray. "Ale ta čtvrtá se bohužel zpozdila a jde po nás."
"Nemůžeš přidat?"
Android ukázal na dva indikátory. "Motory běží na maximální výkon a přesáhly už i bezpečnostní hranici. Snad vydrží."
"Máme ještě jeden fantom..."
"To by nemělo smysl. Raketa je příliš blízko a my letíme moc rychle. Nemůžeme tak prudce změnit kurz. Byl bys na kaši."
Míjela vteřina za vteřinou a každá trvala věčnost.
"Střela deset tisíc metrů...," hlásil počítač. Neptun jen zvolna zvyšoval rychlost. "Střela šest tisíc metrů... čtyři tisíce... dva... jeden... pět set..."
Obrazovku už celou zaplňovala řízená střela. Mark se křečovitě držel opěradla křesla a z prudkého přechodu do subprostoru se mu dělalo špatně. Když se probral, byl zpocený jako myš.
"Stihli jsme to jen taktak," konstatoval nevzrušeně Ray. "Ještě že ztratili několik minut, jinak bychom byli na padrť. Aspoň že ta tvá boule k něčemu byla," usmál se.
"Jsem rád, že to uznáváš. Stejně jsem měl strach, aby nepoznala, že jsem tě vypnul jenom naoko. Sehrál jsi to skvěle." Mark vstal a protáhl se. "Takhle mizerně jsem se už dlouho necítil. Jako by mě někdo hodil do mixéru."
"Dej si skleničku a revitalizační lázeň."
Mark ho poslechl a za půl hodiny se vrátil do pilotní kabiny.
"Teď už vypadáš trochu k světu," pochválil ho Ray. "Ale stejně si myslím, že bys po zbytek letu měl odpočívat."
"Copak dělá náš vězeň?"
"Spí a její biologické parametry jsou normální. Ale nevíme, jak ty rostlinné bytosti reagují na drogy."
"Spoj nás se Zemí."
Brzy se na obrazovce ukázal rozmrzelý obličej dozorčího důstojníka.
"Kapitán Stone," ohlásil se Mark, "mise Gark." To byla planeta, kterou měl naoko prozkoumat. "Chci podat hlášení počítači."

Důstojník se uchechtl. "To vám to ale trvalo! Generál Khov nás buzeruje už čtyři dny, jestli od vás nepřišla nějaká zpráva. Jako kdyby mu na Gark zdrhla milenka i s prachama!"
"Nemyslím, že by se mu líbil takový druh humoru," zchladil ho Mark.
Dozorčí zbledl a na čele mu naskočil pot. "Vždyť to byla jenom sranda," zamumlal rozpačitě. "Hned vás spojím. Momentík."
Mark nahlásil tajný kód své mise a na obrazovce se ukázala věta: Okamžik, hledáme vaše spojení. Potom písmena zmizela a místo nich se ukázala tvář generála Khova.
"Můžeme mluvit, nikdo nepovolaný nás nemůže poslouchat. Proč jste o sobě nedal vědět dřív?" Generál nepustil Marka ke slovu a hned pokračoval: "Neuman vás už považoval za pohřešovaného a připravoval novou expedici, tentokrát se svým agentem. Dokonce se několikrát nepříznivě zmínil o naší Službě. Našel jste tu jeho slečnu?"
Mark mu v kostce podal zprávu o celé akci. I když Khova zpravidla nic nevzrušilo, tentokrát občas vydechl překvapením.
"A to je vše, pane generále," skončil Mark. "Neumanovi můžete vzkázat, že na amatéry jsme to zvládli docela slušně a že nemá smysl, aby posílal své lidi na jistou smrt."
Khov si přejel rukou po pleši. "Panebože, to jsou věci! Teď Neumana vzbudím - a s chutí! Ať Ray pošle do počítače kompletní zprávu." Zaváhal a ještě dodal: "Jste si jist tím účinkem alkoholu na ty bytosti?"
"Působí na ně jako na nás cyankáli."
"Díky. Ať mě vezme Čert, jestli sem pustím někoho, kdo si se mnou nedá panáka skotské nebo vodky. Než dostanete další instrukce, odpočiňte si. Nedivil bych se, kdyby vás čekalo ještě moře práce."
Mark vstal a zamířil ke dveřím.
"Poslechnu pana generála. Cítím se, jako bych týden nespal." Těžkým krokem došel do své kabiny a klesl do relaxačního křesla.
Ray ho zatím vystřídal u videofonu.

14

Mark prospal celých dvacet hodin. Po koupeli a vydatné snídani zapadl s blaženým vydechnutím do křesla vedle Raye.
"Generál se ještě neozval?" zeptal se.
"Ne. A naše dáma spí a nezdá se, že by jí něco chybělo. To černé se v olověném kontejneru ani nehnulo. Kdoví jestli je to ještě naživu."
"Ani nemám chuť se přesvědčovat," odtušil Mark a roztržitě se díval na obrazovku.
Když řídil Ray, věděl, že mu nehrozí nebezpečí.
Uplynula v poklidu hodina a Mark zrovna uvažoval, jestli by si neměl dopřát další siestu, když se ohlásilo spojení.
Mark stiskl knoflík a obrazovka se rozsvítila. Generál Khov vypadal unaveně a bylo patrné, že od poslední rozmluvy toho moc nenaspal.
"Jak jste jistě tušil, chlapče, vaše zpráva vyvolala pěkný rozruch a prezident jí zpočátku odmítal uvěřit. Naštěstí se nám přihodila jedna zajímavá věc. Neumanův pobočník plukovník Maxwell tak nesnášel vodku, že po její konzumaci byl na místě mrtvý. Jeho pitva vědce velice zaujala, ale nebyli nám schopni nic vysvětlit. Prezident dal všechno utajit, aby nedošlo k panice. Ale První galaktickou uvedl do bojové pohotovosti a vyslal do sektoru Solan a Mira, kde by měla být tak do týdne." Generál se nadechl a pokračoval: "A teď rozkazy pro vás! Na Zem se kvůli utajení zatím vrátit nemůžete. Poletíte na satelit BK 63 69 76, je to retranslační stanice. Tam na vás budu čekat já, Neuman a biologové, kteří začnou ty Phytory zkoumat. Takže pozítří!"
Jakmile obrazovka zhasla, Mark se otočil k Rayovi. "Slyšel jsi rozkazy. Změň kurz."
"Už se stalo."
"Mám takový pocit, že se na dovolenou hned tak nedostanu," povzdychl si Mark.
"Mně to moc nevadí. Létám s tebou rád."
Na to Mark nic neřekl, jen si natáhl nohy a zavřel oči.
* * *

"Pozor! Připraven k přistání," hlásil Ray. Na obrazovce se ukázal satelit. Byla to obrovská koule, z níž vybíhalo šest paprsků každý zakončený, menší koulí ježící se solárními panely a dlouhými anténami.
V jedné z periferních koulí se otevřel vchod a Neptun do něho pomalu veplul. S přesností na milimetr dosedl na plošinu vedle bitevní lodi.
Zatímco čekali, až se vyrovná tlak, Ray ještě zkontroloval přístroje. Z obrazovky na ně promluvil důstojník Vesmírné policie.
"Kapitáne Stone, vystupte i s vaším androidem a neprodleně přejděte do místnosti číslo dvě. Řiďte se modrými světly. Ne abyste se uchýlili z cesty! Stráže mají rozkaz střílet při sebemenším neuposlechnutí rozkazů."
Cestou do přechodové komory si Mark bručel: "To je mi uvítání! Policajti jsou nějak nervózní."
"Tomu se nediv," chlácholil ho Ray. "Vracíme se z kontaminované oblasti, a tak udělali příslušná opatření. Copak vědí. co se nám stalo na zpáteční cestě?"
Nechali se tedy vést modrými světly a dostali se do místnosti, kde je čekali Khov a Neuman se skupinou strážných ozbrojených laserovými pistolemi.
"Stone," řekl Khov, "nařiďte Rayovi, ať se opře o stěnu, a dezaktivujte ho."
Mark se už nadechoval k protestu, ale generál pokračoval: "Je to rozkaz. Když odmítnete, budete okamžitě zastřelen."
Mark poslechl a pod generálovým dohledem Raye vypnul.
Khov se zatvářil spokojeně a ukázal na stůl, kde stála láhev a sklenice. "Nalijte si."
"Takovému pozvání nikdy neodolám," ušklíbl se Mark. "Na vaše zdraví, pane generále." Napil se a div se nezadusil. Khov a Neuman se na něj znepokojeně zadívali. Mark se zhluboka nadechl a dorazil zbytek.
Khov si nervózně otřel zpocené čelo.
"Co se vám to stalo, chlapče? Hrozně jste mě vylekal."
"Věřil jsem etiketě a myslel jsem si, že je to William Lawson. Netušil jsem, že do toho nalijete takový svinstvo."
Khov se rozesmál. "Za to může sekretářka. Láhev byla dopitá, a tak jsem jí řekl, ať koupí jinou. A protože je to abstinentka, řekla si alkohol jako alkohol a koupila ten nejlevnější."
"Doufám, že ji po návratu donutíte, aby to dopila," poznamenal Mark pomstychtivě.
Generál nasadil opět vážnou tvář a pokračoval: "Omlouvám se za takové přijetí, ale admirál žádal maximální bezpečnostní opatření. Vaše zpráva je velice zneklidňující a nebyli jsme si jisti, kdo nám tady vlastně přistane. První test jste zvládl na výtečnou. Teď si vás prohlédnou lékaři a biologové a popovídají si s vámi. Jiná skupina se zatím ujme Lisy."
K Neptunu už tlačili nosítka.
"Ale ať nám tam neudělají bordel," řekl Mark. "Kontejner s tím svinstvem, co mi chtěla Lisa implantovat, je v komoře D. Jsou tam i vzorky toho žlutého nerostu."
Za deset minut kolem nich vezli agentku Carlsonovou. Neuman jen lehce pokývl hlavou. "Škoda," povzdychl si. "Byla mým nejschopnějším člověkem."
"Už můžu zapnout Raye?" zeptal se Mark.
"Ještě ne," odpověděl úsečně admirál. "Je příliš dobře vyzbrojený, nemůžeme to riskovat."
K Markovi s úsměvem přistoupila brunetka v černé policejní uniformě, která však nijak nezakrývala svůdné křivky jejího těla.
"Jsem doktorka Cricková. Pojďte, promluvíme si spolu."
Mark se podíval na Khova a zabručel: "Možná to tady ani nebude tak zlý."

15

Dveře pokoje se prudce otevřely a Mark se rázem probudil. Chtěl se posadit, ale někdo mu k čelu přitiskl hlaveň laserové pistole. Tu zbraň držel chlap s ježatými vousy navlečený do staré kosmické kombinézy. Podle nehybných rysů byl zaručeně napadený rostlinným parazitem.
"Vstávej," nařídil mu. "Jestli se o něco pokusíš, vystřelím ti mozek."
Mark opatrně slezl z lůžka a oblékl se.

"Teď se otoč a dej si ruce za záda."
Mark poslechl a vzápětí na ně dostal magnetické náramky. Následoval štulec do zad, který ho vyexpedoval ke dveřím. Tímto stylem postupovali chodbou, dokud mu ježoun nepřikázal, aby se zastavil. Následovala další rána a Mark vletěl do čtvercové místnosti, kde už byli spoutaní Neuman s Khovem. Generál měl navíc zakrvácené čelo.
Mark dopadl na sedadlo vedle Khova.
"Co se stalo?" zeptal se.
"Ničemu nerozumím," nadával Khov. "Byl jsem u sebe v kanceláři a vtom tam vpadl ten chlap, a než jsem se stačil hnout, div mě nezabil."
Dveře se otevíraly skoro pravidelně a vpouštěly další nedobrovolné hosty. Nejdřív to byl mrňavý tučný plukovník Still, potom tři biologové, jeden policejní kapitán, který se tak styděl, že si netroufal pohlédnout admirálovi do očí, z nichž sršely blesky.
Ježoun strčil do místnosti i doktorku Crickovou. A protože už pro ni nebyla židle, Mark vstal a nabídl jí místo. Sám si sedl na podlahu.
Na satelitu přistáli před osmačtyřiceti hodinami. Kromě sezení s doktorkou Crickovou, jedné kratičké schůzky s Neumanem a informování biologů o těžbě žlutého prášku Mark nedělal prakticky nic. Byl by stál o to být častěji o samotě s doktorkou, ale vždycky se mu na něco vymluvila. Jídal tedy sám a hodně spal, aby se zotavil po pobytu na Miře.
"Co s námi udělají?" zeptala se ho šeptem.
Měl celkem jasnou představu, jaký je čeká osud, a proto raději neodpověděl. Smutně myslel na Raye. Kdyby mu ten pitomec plukovník nepřikázal androida vypnout...
V pochmurném tichu uplynuly dvě hodiny. Pouze Khov občas tiše zaklel. Odmítal přijmout svou porážku a s nadlidským úsilím se snažil vyprostit z magnetických pout. Dobře věděl, že se pokouší o nemožné, ale jeho bojovný duch prostě odmítal tento fakt uznat.
Dveře jejich improvizované cely se otevřely a vešla Lisa Carlsonová v příliš velké černé kombinéze. S ní se dostavil i vousatý obr. Mrazivý pohledem přejela po zajatcích.
"To mám radost, že tě opět vidím, drahoušku!" neodpustil si Mark. "Pořád nemůžu zapomenout na naše poslední setkání. Škoda žes to tak náhle ukončila. Jak rád bych pokračoval v tvém vzdělávání, protože - odpusť, že ti to říkám, ale v jistém ohledu se máš pořád co učit."
Lisa Carlsonová na jeho řeči nereagovala. Ukázala na Khova a Neumana a nařídila vousáči: "Začneme s nimi, jsou nejdůležitější." Potom namířila ukazováčkem na Marka. "A tenhle taky. Musíme zjistit, jak se mu podařilo přistát na Miře a zase z ní odletět. A navíc nám musí vysvětlit, co tam vyváděl, protože na Miře jsme měli značné ztráty."
Kolos došel k Markovi, sehnul se a zvedl ho jako peříčko. Potom ho vyhodil na chodbu. Stejně postupoval s Khovem a Neumanem. Hnal všechny tři před sebou jako pes ovce. Nahnal je do lékařského sektoru, kde čekal muž v bílém, který hlídal tři nádoby s průzračnou tekutinou. V každé plavala černá hlíza.
Khovovi rázem došlo, co je čeká, a provedl zoufalý čin. Vrhl se vpřed, chtěl srazit muže v bílém a nádoby rozbít. Lisa vykřikla, biolog se neuvěřitelně rychle otočil a vrazil generálovi pěst do žaludku. Po ní následoval úder levicí do obličeje.
Generál se zlomil v pase, svalil se na zem a lapal po dechu.
"Taková směšná klukovina," poznamenal biolog a mnul si ruce. "Začneme s ním?"
Na Lisině tváři se objevil zlomyslný úsměv.
"Radši bych začala s kapitánem Stonem. Máme spolu ještě nějaké účty a vůbec se mi nelíbilo, jak se k nám choval na Miře. Podle mě je z těch tří nejnebezpečnější. Bude rozumnější neutralizovat ho okamžitě."
Ježoun se Marka chopil, položil ho na operační stůl a roztrhl mu kombinézu na zádech.
Připoutali mu kotníky k lůžku, potom muž odemkl magnetická pouta, prudce mu trhl rukama dopředu a rovněž je upoutal.
Mark teď nebyl schopen jediného pohybu. Ztratil veškerou naději. Za pár minut z něj bude poslušný robot. Přemýšlel, jak dlouho hlíze potrvá, než se ho zmocní.

Vtom se v něm rozžehla jiskřička naděje.
Rayi, pomyslel si. Kde jsi? Pomoc! Pomoz mi! "Rayi!" řekl nakonec nahlas. Lisa se zlomyslně rozesmála.
"Jen si toho androida klidně volej," posmívala se mu. "Tentokrát se ti neozve. Osobně jsem se přesvědčila, že je vypnutý."
Muž v bílém potřel Markovi záda dezinfekcí a operační pole obložil mulem. Chystal se mu píchnout lokální umrtvení, ale Lisa ho zarazila.
"To není třeba," pravila suše. "Jednu dávku už dostal na lodi. Ale myslel si, že bude rozumnější se zachránit. Takže má smůlu. Chci, aby si to pěkně vychutnal. Těch pár hodin plného vědomí může litovat, že mě chtěl převézt. Na Miře anestetika nepoužíváme a transplantace se nám taky daří."
Biolog přece jen váhal. Nakonec neřekl nic a sáhl po laserovém skalpelu. Rázně prořízl kůži.
Mark pocítil prudkou bolest. Rayi, sbohem, kamaráde...
Stiskl zuby, aby Lisu nepotěšil výkřiky, a na okamžik zavřel oči. Když je opět otevřel, myslel si, že má halucinace. Stěna před jeho očima se prohnula, pukla, zmizela. To už musí být delirium! A pak se ukázal Ray. Nesmysl!
Z androidova ukazováčku vyšlehl rudý paprsek a paže se skalpelem buchla na zem. Laser ji odřízl u ramene.
Ruka dál svírala skalpel a kolem crčela krev. Potom se ozvalo další žuchnuti a k paži se dokutálela biologova hlava.
Vousatý obr se vrhl vpřed. Rayova pravá pěst se mu zaryla do žaludku s takovou silou, že ho nadhodila. Pokračoval v letu a vrazil hlavou do stěny. Ozvalo se zapraštění kostí a vousáč se pomalu sesul k zemi. Mrtvý byl snad ještě dřív, než dopadl.
To už Ray zaútočil na Lisu. Mark ještě stačil zařvat: "Nezabíjej ji!"
Android na poslední chvíli zredukoval sílu, takže jí nerozbil lebku, ale pouze ji omráčil.
Hned nato přiskočil k Markovi, přeřízl mu pouta a podivně dojatým hlasem pravil: "Nehýbej se, musím tě ošetřit."
Postříkal mu záda dezinfekcí, analgetiky a zajizvovací emulzí.
Khov se už vzpamatoval z prvního překvapení a zařval jako na lesy: "Sakra, Stone, nařiďte tomu androidovi, ať nám sundá ta pouta. Ošetřovat vás může až potom."
Ray předstíral, že je hluchý. Když přiložil Markovi na záda obvaz a pomohl mu z lůžka, přistoupil ke Khovovi a Neumanovi a zbavil je pout.
Zatímco si oba muži masírovali zápěstí, Mark se zeptal: "Jak ses sem vůbec dostal, Rayi?"
"Nevím sám," odpověděl Ray. "Byl jsem vypnutý. Ale i po přerušení kontaktu patrně existuje zbytková energie. Tvé telepatické volání bylo tak silné a zoufalé, že ho mé obvody zachytily. A v mých neuronech došlo ke zvláštní reakci: zmobilizovaly veškerou zbytkovou energii a podařilo se jim přemostit vypínač. A tak jsem se znovu zapojil."
"Narazil jste na nějaký odpor?" vyzvídal Neuman.
Ray se zatvářil omluvně a rozpačitě, skoro jako člověk. "Já sám nevím, pane admirále. Myslel jsem jenom na jednu věc."
"Musíme osvobodit ostatní a znovu se zmocnit satelitu," rozhodl Neuman, "ale nejdřív je třeba neutralizovat tuhle zatracenou ženskou, než se probere."
"Nechtě to na Rayovi," ozval se Mark. "Má s ní už zkušenosti."
Ray položil Lisu na operační stůl, připoutal ji a aplikoval jí uklidňující prostředky.
Admirál spokojeně zavelel: "Nejdřív musíme do hangáru. Nepřítel je určitě tam."
Mechanicky zamířil ke dveřím, ale pak si uvědomil, že může jít zkratkou skrz proraženou stěnu. Zvědavě se na Raye podíval.
"Nechtěl jsem se zdržovat dveřmi, a tak jsem radši použil dezintegrátor," omlouval se Ray.
Prošli laboratoří a dostali se do chodby vedoucí do periferní koule, v níž byly lodi. Šli přímou cestou v Rayových stopách a procházeli jednou stěnou za druhou. Na chodbě ležela dvě těla.
"Nějak se mi připletli do cesty," zabručel Ray.
"Vidím," zavrčel Neuman a ukázal na vyboulenou kovovou stěnu, na níž bylo ještě vidět krvavé otisky obou těl.

Mark zvedl jejich pistole. Jednu dal Khovovi a druhou si nechal.
O kus dál admirál mlčky ukázal na pár bot. Jejich majitel se patrně opíral o dveře a byl dezintegrován spolu s nimi.

16

Za tři hodiny se pozemšťané opět zmocnili celého satelitu. Ray zlikvidoval asi deset bytostí, většinu z nich v pirátské lodi. Zajatce pečlivě zavřeli. Admirál rychle rozdělil úkoly a svolal poradu.
Mark vešel do zasedačky, kde už kolem stolu seděli Khov, Neuman, plukovník Still, dva biologové a doktorka Cricková. Sedl si vedle ní.
"Usoudili jsme, že byste se měl účastnit našich porad," prohlásil Neuman, "protože ony záhadné Phytory znáte nejlíp." Neztrácel čas a šel rovnou k věci. "Musíme se z tohoto dobrodružství poučit a zavést příslušná bezpečnostní opatření. Moje první otázka zní: Jak se dostali do hangáru?"
Plukovník Still zbrunátněl. "Vydávali se za naše lidi, tvrdili, že jste je povolal jako posilu. Znali náš tajný kód, a tak jsem dal souhlas k přistání. Poslal jsem k nim jednotku, která je měla provést stejně jako kapitána Stonea. Ale jakmile se přechodová komora otevřela, z lodi vyrazilo několik pirátů a okamžitě zahájili palbu. Moji lidé se bránili, ale než doběhly posily, podlehli. S lítostí vám musím oznámit, že jsme tak přišli o dobré tři čtvrtiny bezpečnostní jednotky. Piráti se pak rozběhli po satelitu a zajali nás. Podle svědectví mých lidí mnozí z nich bojovali i s těžkými zraněními."
"To chce zásah do životně důležitého orgánu," poznamenal Mark. "Na to jsme přišli už na Miře."
"Způsobuje to jejich rostlinná stavba," vysvětlovala doktorka Cricková. "Když stromu uříznete větev, nezahyne."
Neuman si vzal opět slovo. "Jak se ale o nás dozvěděli? Vždyť biologové ani členové bezpečnostní jednotky nevěděli, kam vlastně letíme."
Still jen pokrčil rameny. "Patrně zrada," zamumlal. "Znali přece i kód."
Biologové mu živě přisvědčovali. Neuman požádal o klid a podíval se na Marka.
"Co si myslíte vy, kapitáne?" otázal se suše.
"Znal ten kód plukovník Maxwell?"
Neuman se krátce zamyslel. "Měl ho v ruce, ale pár hodin nato jsme ho odhalili. Neměl čas ho komukoli předat."
Mark se pousmál. "Nemyslím si, že šlo vysloveně o zradu, tedy v tom smyslu, jak si myslí plukovník Still. Řekl bych, že Phytorové jsou skvělí telepati, a to buď od přírody, nebo prostřednictvím lidského mozku. Maxwell váš kód telepaticky poslal dál, a když se Lisa Carlsonová probrala, kontaktovala své druhy. Proto si myslím, že až se znovu probudí, měli bychom ji dát do místnosti s olověným zastíněním a izolované proti vysílání mentálních vln."
Jeden biolog s úzkou tváří a huňatým obočím živě protestoval: "Je to jenom hypotéza! Ani nevíme, jestli je takový přenos myšlenek možný!"
‚Nejsem nijak zvlášť nadaný," poznamenal Mark, "ale můžu vám říct, že se svým androidem komunikuju tímto způsobem už dlouho a velice pohodlně."
"Prostě budeme jednat, jako by Phytoři byli telepati," uťal debatu Neuman. "Nemám chuť zažít něco podobného znovu. Okamžitě učiňte příslušná bezpečnostní opatření."
"K tomu bych rád podotkl," ozval se Still, "že mi připadá dost nebezpečné nechávat androida zapnutého. A vůbec - jak to, že zasáhl?"
Khov krátce pohlédl na Marka, ale Mark ho s odpovědí předběhl: "Při poslední misi se Ray silně opotřebil. Musel projít kompletní revizí, ale technici nepostřehli, že má korozi u vypínače. Takže je možné, že ta troška rzi umožnila únik elektřiny, která udržovala jeho obvody v určité činnosti. Proto taky reagoval na mé volání. Myslím, že nemáme důvod si stěžovat."
Generál měl co dělat, aby zakryl úsměv. "Mohlo by to tak být," přikývl.
"Radši bych ho pro jistotu nechal zapnutého," rozhodl Neuman. Obrátil se k biologům. "Copak jste se dozvěděli o těch zatracených bytostech?"
"Mají nepopiratelně rostlinnou strukturu těla. Jejich buňky nicméně parazitují na buňkách živočišných a spojují se s nimi. Ale musíme ve výzkumu pokračovat. Materiálu máme teď až dost."

"Dá se s nimi komunikovat?"
"Zkoušeli jsme to se slečnou Carlsonovou, ale marně. Nedostali jsme z ní nic, ani po dobrém, ani po zlém. Navíc je necitlivá vůči bolesti."
"Myslíte, že by se lidský organismus mohl toho parazita zbavit?"
"Momentálně ne. Chce to řadu a řadu pokusů, než se dobereme nějakého výsledku."
Mark se otočil ke své sousedce. "Paní doktorko, zjistila jste jistě, že alkohol má na ty rostlinné bytosti neblahý účinek."
"Přesně tak."
"Nebylo by možné vstřikovat jim nepatrné dávky v pravidelných intervalech a sledovat, jak to účinkuje?"
Mladá žena svraštila obočí. "Proč ne, konečně... Ale obávám se, že až dojdeme k jistému množství alkoholu v krvi, pokusný objekt zahyne."
"Každopádně," přerušil je Neuman, "nemůžeme riskovat, že tak nebezpečného tvora necháme naživu. Dejte se do práce!"
Biologové opustili místnost a Neuman pokračoval: "Co podle vás máme udělat teď?"
Plukovník Still začal něco sáhodlouze vykládat o nutnosti namátkových kontrol a změn hesel, kódu a podobně. Admirál ho nějakou dobu poslouchal a vyklepával si na stůl pohřební pochod.
"Já si myslím, plukovníku," řekl nakonec mrazivým hlasem, "že jste situaci vůbec, ale vůbec nepochopil. Nedovedu si představit, že Phytoři zaťukají na dveře a budou se vykazovat nějakou propustkou. Co o tom soudíte vy, kapitáne?"
"Na náš satelit zaútočili piráti. Z toho usuzuji, že rostlinné bytosti využívají zkušeností svého hostitele."
"Je to jenom hypotéza," přerušil ho Still. "To by ji museli biologové nejdřív potvrdit a pak..."
"Možná, ale Lisa Carlsonová mi chtěla provést transplantaci, aby se dozvěděla, co se dělo na Miře," namítl Mark.
"Má pravdu," přidal se k němu Khov.
"Musíme tedy připustit," pokračoval Mark, "že Phytoři teď znají všechny finty pirátů. A tím, že se kontakt přerušil, vědí, že se jejich pokus nezdařil. Proto se dá brzy čekat další útok. Když nemohou vniknout do našich těl, radši nás zničí, protože víme o jejich existenci už příliš mnoho."
Admirál se na Marka upřeně zahleděl a mávnutím ruky zarazil generála, který se chystal zasáhnout.
"Co tedy navrhujete?"
"Podle mě je třeba učinit několik nutných opatření. Nejprve obranných. Protože tento satelit má jenom střely na rozbíjení meteoritů, nemůže nikdy odolat soustředěnému náporu několika pirátských lodí. Váš křižník a můj člun by měly odstartovat, ukrýt se někde opodál a tam počkat, až dorazí První galaktická."
"A jaká útočná opatření navrhujete?"
"Víme, že nejvíc Phytorů je na Solanu a na Miře. Bylo by dobré, kdyby eskadra provedla blokádu obou planet a zastavila všechny lodi, které na ně přilétají nebo je chtějí opustit."
"To nejde!" zvolal Still. "Hrozila by nám diplomatická zápletka. Na něco takového Solan nikdy nepřistoupí."
"Bude muset," prohlásil admirál. "Před touto schůzkou jsem jednal s prezidentem Unie. Vzhledem k závažnosti situace mě požádal, abych učinil veškerá opatření, která považuji za nutná. Budeme se tedy řídit Stoneovými návrhy, protože mi připadá, že on jediný má přehled. Co tomu říkáte vy, generále Khove?"
Generál souhlasně pokýval hlavou a Neuman vydal Stillovi několik úsečných rozkazů.

17

Mark se usadil v pilotní kabině Neptunu a skoro současně se rozsvítila obrazovka, z níž mu velitel bitevního křižníku nařizoval: "Opusťte tuto oběžnou dráhu. Kdyby piráti měli tu drzost a zaútočili na nás, octl byste se v mém palebném sektoru. Vzdalte se co možná nejdál. Jsem dost silný, abych si své problémy vyřešil sám."
Mark usoudil, že s tím člověkem nemá smysl diskutovat, a tak jen pokrčil rameny, přidal rychlost a odletěl.
"Rayi? Ve kterém sektoru by se vynořila loď naprogramovaná ze Solanu?"

Android si chvíli pohrál s počítačem a potom ukázal na obrazovku, na níž Mark spatřil jakousi ježatou kouli. "To je asteroid, který obíhá ve značné vzdálenosti od Slunce."
"Schováme se tedy za něj, kdyby vojáci znervózněli. Převezmi řízení, Rayi." Mark se uvelebil v křesle. "A teď už nám nezbývá nic jiného než čekat."
Uplynulo několik hodin, dlouhých a monotónních. Mark chvílemi dřímal a chvílemi cvičil. Nakonec ho z dřímoty vytrhlo zvonění. Okamžitě se narovnal a zapnul všechny obrazovky.
Ze subprostoru se současně vynořovaly tři lodi. Byly zřejmě naprogramovány nesmírně přesně, protože už za několik vteřin zahájily palbu.
Křižník rovněž zareagoval a palbu opětoval. Člověk však nemusel být rozený stratég, aby poznal, že nepřítel má značnou počáteční výhodu. Vojenský křižník musel nastavit silové pole na maximum, což mu znemožňovalo účinnou palbu.
Velitel křižníku si byl nebezpečí samozřejmě vědom, a proto prudce zvýšil rychlost, několikrát zakličkoval a pokaždé za sebou vypustil fantom.
Tento klasický manévr však vedl bohužel jen k tomu, že se loď stále víc vzdalovala od objektu, který měla bránit. Dvě pirátské lodě se pustily za ní a třetí zaútočila rovnou na stanici.
Mark postřehl nebezpečí skoro okamžitě. Prudce zapnul pohon a bylo mu jedno, že ho prudká akcelerace přibije do křesla.
"Rayi," vypravil ze sebe, "připrav dvě torpéda plus dvě."
Loď už měli na dostřel. Dva projektily ji zasáhly do trupu. Vybuchly současně a maximálně zatížily generátor silového pole. Druhá vlna už jen dokončila to, co započala první, a loď zmizela v obrovském duhovém oblaku.
Mark s úlevou konstatoval, že Neumanovi muži se tentokrát nenechali překvapit a že se jim podařilo zneškodnit střely, které se na ně řítily.
Mohl tedy věnovat pozornost bitvě, jež zuřila o kousek dál. "Myslím, že nemá smysl se jim do toho plést," usoudil. "Radši se zase schováme za satelit, kdyby se náhodou vynořila ještě nějaká pirátská loď."
Piráti bojovali velice statečně. Kosmická bitva měla v sobě něco fascinujícího. Obrazovku přetínaly barevné záblesky - exploze raket, které odčerpávaly energii generátorů. Pak konečně jedna pirátská loď explodovala.
Druhá se pokusila o zoufalý manévr. Chtěla se maximálně přiblížit k satelitu a vypálit do něj poslední střely. Plán se jí však nezdařil, protože ji salva z křižníku doslova rozmetala.
Bitevní loď se pomalu vracela k satelitu.
"Kapitáne Stone, vraťte se na základnu," přikázal z obrazovky admirál Neuman.
Mark uposlechl a zakrátko přistál s Neptunem v hangáru. Tentokrát bylo přijetí už srdečnější. Očekával je Khov spolu se Stillem, který se však dál tvářil nepřístupně.
Generál podal Markovi s úsměvem skleničku. "Když už máme nový předpis, tak ho musíme využívat. Na zdraví!"
Mark si opatrně přičichl. Khov zlomyslně zamrkal a zabručel: "Nemusíte se bát. Tentokrát je to skutečně pravý William Lawson. Nenápadně jsem si vyměnil flašku s Neumanem. Ten stejně rozdíl nepozná."
Mark s potěšením vychutnával kouřovou příchuť skotské. Po chvíli ho generál odvedl do hlavní koule.
"Blahopřeji, hochu. Jsem rád, že jste těm policajtům ukázal, že dovedete bojovat stejně dobře jako oni."
Khov pak zamířil do lékařského sektoru, kde našel Neumana, jak debatuje s doktorkou Crickovou. Mladá žena patrně ztratila nervy, protože na něj ječela jako pominutá.
"Já už to nemůžu vydržet! Žádám o odvolání! Jsem lékařka, a ne katův pacholek či co! Jen se podívejte, v jakém je stavu!"
Když Mark spatřil Lisu na operačním stole, zachvěl se zděšením. Pleť jí zešedla a rysy měla zkřivené bolestí. Tělo měla upocené a zakrvácené. Krev jí tekla ze zápěstí, jež si rozedřela, jak se marně snažila zbavit se pout.
"Takhle to už trvá hodiny. Několikrát ztratila vědomí, ale nepromluvila ani jednou. Můžete ji mučit celé dny, ale stejně z ní nic nedostanete!"
Na Marka to zapůsobilo víc, než by čekal. Přistoupil k Lise. Neuman dal příkaz zastavit infuzi zředěného alkoholu. "A dejte jí něco na uklidnění. Poradíme se, co dál," uzavřel debatu.

Zatímco doktorka Cricková připravovala injekci, Mark cítil cosi jako telepatické volání. Slabé, velice nejasné. Přistoupil k Lise blíž a hlavu přitiskl k její hlavě.
Mávl na ostatní, aby byli zticha, zavřel oči a soustředil se. Potom jasně zaslechl: Děkuji... spěchá... nebezpečí... LA 1627 3982... Pomoc...
Kontakt se přerušil. Když se narovnal, zjistil, že doktorka Cricková právě vpíchla Lise injekci. Setřel si pot z čela, chtěl něco říct, ale generál ho zarazil.
"Pojďte ke mně do pracovny."
Tam oběma vysokým důstojníkům všechno vysvětlil.
"Jak to, že my nezaslechli nic?" divil se Neuman.
Mark jen pokrčil rameny. "Od setkání s prezidentkou Maraly jsem nějak vnímavější. Například mnohem rychleji strávím informace psychického induktoru."
"Je to tak," potvrdil Khov. "A totéž říká Ray."
"Ray navíc tvrdí i to, že mé mentální emise jsou teď jasnější a silnější."
Khov ťukal do klávesnice počítače.
"Myslíte si, že se Lisa pokoušela poslat zprávu svým spojencům?" otázal se Neuman.
"Možné to je, ale zatím jsme s Rayem nic nezachytili. A na Miře jsme se o to pokoušeli několikrát. Spíš bych řekl, že zpráva byla určená nám, vysílala ji na našich mentálních vlnách."
"Mě osobně tedy," ozval se Khov, který si stále četl na počítači, "nejvíc znekliňují ty cifry. Odpovídají galaktickým souřadnicím jedné soustavy, která je tak daleko, že jsme ji ještě nestačili prozkoumat."
Neuman se na chvíli zamyslel. "Jděte si odpočinout, kapitáne. Zasloužíte si to," řekl Markovi.

18

Na satelitu vládl čilý ruch. Takový shluk lodí jeho počítače nepamatovaly. Prostor kolem střežilo šest těžkých bitevních lodí a dobrá dvacítka doprovodných člunů. Celá operace měla však jeden menší kaz na kráse - v automatech na satelitu se razantně snížila zásoba alkoholických nápojů. Jako by se jeden druhému snažil dokázat, že není Phytor.
Mark si zrovna povídal s jedním důstojníkem, s nímž se znal ještě z kadetky, když ho odvolali do pracovny admirála Neumana.
"Kapitáne Stone," oslovil ho Neuman poněkud suše a podíval se na Khova, "před nějakým časem jsem vám nabídl členství ve Vesmírné policii. Dneska vám nic nabízet nebudu, protože je mi jasné, že byste zase odmítl. Ale požádal jsem generála Khova, aby mi vás dal dočasně k dispozici."
Mark měl co dělat, aby nehnul ani brvou. Taková vyhlídka ho pranic nenadchla.
"Budete přidělen k mému štábu v hodnosti plukovníka..., tedy dočasného plukovníka, abychom si rozuměli."
Poslední admirálova věta Marka obveselila. Ouřad je zkrátka ouřad!
"Nezbývalo mi nic jiného, protože neznám nikoho, kdo by měl takový přehled o momentální situaci a zároveň byl tak - řekněme - vnímavý. S generálem jsme dospěli k názoru, že někdo musí prozkoumat onu neznámou sluneční soustavu. Z důvodů utajení a taky vaší bezpečnosti - víme o cíli vašeho letu jenom my tři. Hlášení budete předávat stejně jako předtím přímo generálu Khovovi. Odstartujete okamžitě. Doplnili jsme vám zásobu energie, střel i fantomů. Navíc máte v přechodových komorách dva bojové roboty pro pozemní průzkum. Pro případ, že byste potřebovali pomoc, budou v sousední soustavě dva těžké křižníky i s doprovodnými čluny. Stačí je jenom zavolat."
Mark cvakl podpatky a chystal se odejít z pracovny.
"Ještě něco jsem vám chtěl říct," zadržel ho Neuman. "Doktorka Cricková s překvapením zjistila, že ona rostlina, která parazituje v Lise, se o něco zmenšila. Uvažujeme o tom, jestli bychom jí neměli znovu vstřikovat alkohol, ale teď už při anestezii. No nic. Zlomte vaz! Aděkuju!"
Slůvko děkuju řekl velice tiše. Mark si pak říkal, jestli se náhodou nepřeslechl.
Na palubě Neptunu si oddechl.
"Pryč odtud," řekl Rayovi. "Souřadnice ti dám až venku."
Tentokrát si Mark mohl při letu subprostorem pouštět filmy, na které zatím neměl čas, relaxovat, lenošit. Žádný psychický induktor.

Zvonek ohlašující vynoření ze subprostoru ho zaskočil.
"Dovolená skončila," vzdychl si.
Zakrátko se už díval na neznámou sluneční soustavu.
"Hvězda třídy H," hlásil mu Ray. "Pět planet. Dvě vzdálenější jsou jen zmrzlý plyn, něco jako vodík, metan a amoniak. Dvě nejbližší jsou malé, bez atmosféry, a povrchovou teplotu mají mezi třemi sty a pěti sty stupni. Jen ta třetí je pozemského typu."
"Tak na ni zaměř detektory."
"Už se stalo," odtušil Ray a ukázal na obrazovku, na níž se modrala koule pokrytá většinou vodstvem s výjimkou oblastí kolem pólů a dvou světadílů. Jeden byl. na jihu a druhý na severu.
Neptun se brzy dostal na oběžnou dráhu, dost nízkou, aby mohli sledovat detaily.
"Žádné energetické zdroje ani ložiska strategických surovin," poznamenal Ray, který sledoval záznamy. "Říkám si, jestli to není nějaký omyl. Není tam civilizace, žádní humanoidní tvorové. Biodetektory lokalizovaly pár obratlovců, z nichž ten největší je velký asi jako antilopa."
Mark se zahleděl na světadíly pokryté lesy a savanami.
"Přistaneme na severu a v průzkumu budeme pokračovat modulem," rozhodl.
Ray snížil rychlost a modul sestupoval do horních vrstev atmosféry.
"Klimatické podmínky mírné, složení vzduchu podobné jako na Zemi. Skafandry nejsou nutné," hlásil.
Když přistáli, Mark pro jistotu vyslal na průzkum modul s jedním robotem. Ten bez sebemenšího problému přeletěl celý kontinent a za hodinu se vrátil.
"Teď jsme na řadě my," vzdychl si Mark. "Obávám se, že na nic zvláštního nepřijdeme."
Modul se odpoutal od Neptunu, opisoval stále větší kruhy, přelétal lesy a savany. Terén byl poněkud zvlněný, ale nejvyšší vrchol nepřesahoval pár set metrů.
Vtom si Mark všiml vlevo jakési barevné skvrny. Ray změnil směr a blížil se k ní.
"To je nádhera!"
Modul přelétal asi kilometrové pásmo pokryté pestrobarevnými květy. Vyrůstaly z jakéhosi nizoučkého keře, který rozpřahoval své předlouhé větve, jež se místy dotýkaly země, zapouštěly do ní kořeny a táhly se dál a dál.
"Škoda že to vidíme jenom my. Taková krása...," prohlásil nadšeně Mark. "Nahraj to, Rayi. Tohle televize určitě vezme všemi deseti."
"Těžko," uchechtl se Ray. "Televize bere hlavně bitevní scény nebo nějaké stvůry."
Vtom Mark zachytil mimořádně silný mentální signál.
"Už jsem ani nevěřil, že mě někdo zaslechne."
"Kdo jste? Odkud voláte?" zeptal se Mark okamžitě.
"Jsem anebo spíš byl jsem pán Phytorů. Neznámý tvor se odmlčel. Vaše mysli jsou zmateny, ale není v nich nenávist ani hamižnost. Myslím, že si konečně můžeme rozumně popovídat. Váš stroj těsní dobře?"
"Ano, ale zdejší atmosféra nám plně vyhovuje."
"Já vím, ale přesto vás žádám, abyste zůstali v modulu."
"Kde jste?"
"Oči mají a nevidí, řekl jeden z vašich filozofů. Ještě před chvílí jste mě obdivovali," odpověděla bytost pobaveně.
"Snad ne ten ohromný kvetoucí keř?"
"Přesně tak. Možná byste měli přistát, abychom si mohli popovídat, protože to bude dlouhé. Nebojte se, země je pevná a modul unese."
Mark na kratičkou chvíli zaváhal, potom Rayovi přikázal, aby přistál.
"Nahráváš náš hovor?"
"Neunikla mi jediná myšlenka."
Když motor ztichl, neznámá bytost se ozvala znovu:
"Vy lidé jste netrpěliví tvorové a pořád někam spěcháte. Myslím si, že bude užitečné, když si vyslechnete můj příběh. Jak vidíte, jsem rostlinná bytost, kterou by vaši botanici zařadili nejspíš někam mezi houby a krytosemenné rostliny. Jsem otevřený poznání už více než pět vašich století a využívám znalostí svých předků."

"Co jste dělal tak dlouho?"
Inteligentní rostlinu to zřejmě pobavilo. "To byste nepochopili. Ve vašem pojetí bych byl něco jako mudrc, filozof nebo myslitel. To však není důležité. Přejděme k důležitějším věcem. V některých ročních obdobích mé květy vystřelují něco jako spory. Všiml jsem si, že dokážou vniknout do živočišných organismů. Po určitém latentním období se začínají vyvíjet a kolonizují tkáň obratlovců včetně mozku, psychicky však zůstávají závislé na mně. Docela se mi to líbilo, protože jsem tak disponoval stovkami párů očí, uší, stovkami nosů, končetin, jejichž prostřednictvím jsem poznával a vychutnával život na své planetě."
Jak rostlina pokračovala, Marka zachvátil smutek.
"Asi před deseti vašimi lety tady přistála kosmická loď. Se zájmem jsem sledoval bytosti, které z ní vystoupily, ale nepodařilo se mi s nimi navázat psychický kontakt. Jen s potížemi jsem zachytil pár jejich myšlenek. Byli to lidé, jak jste už jistě uhodli, a sbírali tady jakési nezajímavé kameny. Teprve později jsem se dozvěděl, že je nazýváte diamanty, smaragdy, rubíny. Otevřeně vám říkám, ze můj první dojem z nich byl velice mizerný a oddychl jsem si, když zase odletěli. Bohužel jsem si neuvědomil, že inhalovali nějaké mé spory. A jaké bylo mé překvapení, když jsem za tři roky zachytil vzdálené myšlenky a potom stále přesnější obrazy.
Mé spory, které kontaminovaly pět pozemšťanů, dospěly. Ke své hanbě musím přiznat, že jsem z toho měl zpočátku nesmírnou radost, asi jako když dítě dostane novou hračku. Váš svět mi připadal úžasný, tak bohatý, tolik rozmanitý. Zažil jsem nezapomenutelné chvíle. Až mnohem později jsem si ke svému zděšení uvědomil, že ty Phytory už nedokážu psychicky ovládat. Mé spory do té doby kolonizovaly jen nižší živočichy s velice nízkým inteligenčním kvocientem, kteří mě nemohli v žádném případě ovlivnit. Ale s vámi to tak nebylo, váš mozek interferoval s psychikou hlíz. Teď už vím, že lidé jsou velice různí a nešťastná náhoda tomu chtěla, že mé spory vnikly do něčeho, čemu se dá říkat pakáž. A tak jsem naprosto bezmocně přihlížel systematické kolonizaci jiných lidských bytostí, a to s cílem zotročit si celé lidstvo. Ti mizerové se sem dokonce vrátili pro další hlízy!"
"Proč ne pro spory?"
"Trvalo by to několik let a výsledek by byl nejistý. Implantovaná hlíza se vyvine během několika dní."
"Proč po Solanu zaútočili zrovna na Miru?"
"Je to jedna z mála planet, na níž se nalézají ložiska fosfátu, jenž obsahuje veškeré minerální soli a ionty kovů, které jsou nezbytné pro život a vývoj Phytorů. Ti banditi jednali potají, aby na sebe neupozornili úřady vaší Unie. Necítí se ještě dost silní, aby jednali otevřeně."
Ta podivuhodná bytost si uvědomila, že Mark je z toho celý zmatený, a dopřála mu chvilku oddechu. Pak pobaveně pokračovala:
"Vás znám dost dobře, protože jsem sledoval všechny vaše konflikty s Phytory. I když je už nemůžu kontrolovat, dál vnímám jejich pocity a myšlenky. Takže jsem se mohl naladit na vaši vlnovou délku. Lisa však musela podstoupit onu podivnou léčbu, která narušila vůli Phytora. Já vám pak přes její mozek poslal zprávu."
Mark položil této bytosti ještě spoustu dotazů a inteligentní rostlina mu na ně ochotně odpovídala.
"Co nám doporučujete?"
"Bez váhání zlikvidujte všechny výhonky, na které narazíte. Lidé bohužel zemřou s nimi, prostě nevím, jak je vyléčit. Věřte, že je mi to líto, protože vedle vyslovených mizerů je mezi nimi i řada nevinných a slušných lidí. Podařit by se vám to mělo, protože zatím je zasaženo jen tři sta osob, z toho padesát na Miře. Potom je třeba zajistit, aby se taková katastrofa už neopakovala, a proto zakázat jakékoli přistání na této planetě. Vaše vedení může uvažovat i o její likvidaci. Vím, že vládnete strašnými zbraněmi. Dospějete-li k takovému rozhodnutí, jsem ochoten se podvolit a odčinit tak svou vinu..."
Marka jeho slova dojala.
"Dobře víte, odpověděl, že jsem pouze nepatrné kolečko v obrovském soukolí, ale upřímně si přeju, abychom takovou hloupost neudělali. Teď musím podat hlášení svým nadřízeným. Zatím sbohem."
"Radši na shledanou. Rád bych si popovídal s někým z vašich druhů. Technické znalosti nemám veškeré žádné, ale v ryze duchovní oblasti bych je mohl dost naučit.
A pak, pokud vám to nevadí, rád bych komunikoval i s vámi. Zavřete oči a uvolněte se."

Mark poslechl. Cítil, jak mu do neuronů vniká cizí myšlenka, jak ho hladí, laská, jak ho zaplavuje blaho.
"To je všechno. Jen jsem vám trošku vylepšil psychické schopnosti. Když si budete přát, můžete se mnou navázat spojení i na značnou vzdálenost."

19

"Další podrobnosti, pane generále, zjistíte z Rayova záznamu. Ale rád bych dodal, že ona inteligentní rostlina skutečně upřímně litovala všeho, co se stalo, a že na mě působila vyloženě mírumilovně. Vane z ní takový klid a mír..."
"Hned budu informovat Neumana," odpověděl Khov. "A samozřejmě prezidenta. Zatím zůstaňte na oběžné dráze a požádejte eskadru, aby se k vám připojila."
Mark se otočil k Rayovi. "Takže nám nezbývá než čekat," povzdychl si. "A jestli něco nesnáším, pak čekání."
"Jdi si lehnout. Potřebuješ to. Dlouhé telepatické debaty tě zpravidla vyřídí."
Mark se rozesmál na celé kolo. "Máš pravdu, ale dneska se cítím v báječné formě. Nejdřív si asi dám skleničku. Ty zatím kontaktuj eskadru."
Plynuly dlouhé, nudné hodiny. Mark byl stále netrpělivější. Konečně se nedaleko Neptunu objevila armáda Vesmírné policie. Na obrazovce se ukázala přísná velitelova tvář.
"Plukovníku Stone, přiletěli jsme na váš rozkaz," pravil otráveně. Evidentně mu vadilo, že je podřízen jakémusi mladšímu neznámému člověku.
"Vaše eskadra bude hlídkovat u této planety a zabrání každé lodi, aby se k ní přiblížila," přikázal úsečně Mark.
"Na jak dlouho?"
"Dokud admirál Neuman a prezident nerozhodnou jinak. Můj rozkaz mohou zrušit jedině oni."
Mark vypnul obrazovku, takže velitelova zmatená tvář zmizela, a pohroužil se do úzkostných myšlenek. Vytrhl ho z nich až videofon.
"Mám pro vás rozkazy." Khov šel rovnou k věci. "Prezident se po poradě s Neumanem rozhodl pro radikální řešení. Chce Phytory likvidovat. Operace Bakchus už začala a skládá se z několika fází. První zásahová eskadra provede totální blokádu Solanu. Jednotky se už vyloďují a každý na planetě bude nucen vypít skleničku alkoholu. Vlády ostatních planet Unie byly informovány a slíbily, že provedou příslušné kontroly. Zbývá problém s Mirou. Naše jednotky soustavu zatím pouze kontrolují. Vzhledem k zákonu o nevměšování se prezident rozhodl nepoužít síly. A vy se vrátíte na Miru. Eskadře velí plukovník Parker, který vám dá k dispozici deset androidu převlečených za zbrojnoše. Budou mít s sebou granáty s alkoholizovaným plynem, který je pro Phytory smrtelný. S pomocí Paula Revesta je zlikvidujete. Ale pro jistotu zůstane planeta ještě několik let pod dohledem. Plukovník Parker už likvidoval raketovou základnu a zničil onu satelitní rušičku."
"A co bude s tou inteligentní rostlinou?"
"V té věci se prezident ještě definitivně nerozhodl. Souhlasil s přísným dozorem nad planetou a rád by tam vyslal delegaci, aby získal víc informací. Buďte tak laskav a informujte ji o tom."
Mark na chvíli zavřel oči a soustředil se. Nadchlo jej, jak velice snadno navázal spojení.
"Dobrý den, příteli. Co si přeješ?"
Mark rostlině předal Khovovo poselství. Když pak otevřel oči, spatřil, jak na něj generál udiveně zírá.
"Rostlina je tímto rozhodnutím potěšena a netrpělivě očekává delegaci. Doporučuje, aby nikdo nevylézal ze skafandru."
"Skvělé!" zahlaholil Khov. "Takže můžete vyrazit na Miru!"

20

Když Mark doletěl do soustavy Miry, plukovník Parker dal do přechodové komory Neptunu dopravit deset slíbených androidů a Ray je okamžitě dezaktivoval.
"Moc rozumu nepobrali," podotkl. "Radši bych je ani nepouštěl ven, protože i ten nejpitomější voják si hned všimne, že něco nehraje."
"Tak je povoláme až na poslední chvíli," rozhodl Mark. "Naprogramuj je tak, aby na zavolání skočili do

modulu a přiletěli."
Před svítáním přistáli u přístavu. Ve známé krčmě se rychle nasnídali a hostinský jim prozradil, že oni podivní pijáci vody zmizeli před několika dny.
Po snídani se ještě nějaký čas zdrželi sháněním koní, protože většinu zabavila armáda. Do Khoru vjeli navečer,
když se slunce už sklánělo za obzor. Město však nevypadalo příliš radostně. Pomalým klusem dojeli k hradu.
Padací most v hradní bráně se sklopil, ale stráže byly zesíleny. Jakmile Mark s Rayem projeli pod padací mříží, okamžitě je obklopil hlouček zbrojnošů.
"Jedu za princeznou Elenou," oznámil Mark důstojníkovi.
"Oznámím jí to, ale nejdřív mi prokažte tu čest a vypijte si se mnou skleničku."
Nová bezpečnostní opatření se zřejmě rychle vžila.
"S radostí, kapitáne," pravil Mark a slezl z koně.
Po prvním přípitku byl kapitán stráže v docela jiné náladě.
"Jak se vede králi?" zeptal se Mark.
"Dál velí armádě. To tažení snad nikdy neskončí. Nepřítele sice už porazili, ale ustavičně napadá naše jednotky ze zálohy."
Vyrušila je komorná neurčitého věku. "Pane, poslala mě pro vás princezna Elena. Očekává vás v králově pracovně."
Elena se tvářila přísně a byla unavená, když však spatřila Marka, obličej se jí trochu rozjasnil.
"Máte pro mě nějakou zprávu od otce?"
"Bohužel ne, princezno. Po první bitvě mě Jeho Veličenstvo poslalo pryč se zvláštním posláním. Nevěděl jsem, kde se momentálně nachází, a proto jsem přijel sem. Doufám, že se za mé nepřítomnosti nestalo nic nepříjemného."
Po tváři jí sklouzla slza.
"Když se bratr vracel z Alxa, přepadli ho lupiči a vážně ho zranili. Je tady na hradě, ale jeho stav se den ode dne zhoršuje a lékaři mu nedávají naději."
"Můžu se na něj podívat? Můj sluha má značné zkušenosti s podobnými zraněními."
Elena je zavedla do pokoje v prvním patře. V pološeru tam ležel mladík a záda měl podložená hromadou polštářů. Byl bledý, očividně trpěl a na zarudlých lících se mu leskl pot. Dýchal ztěžka a rychle.
Vedle něj klečela královna a držela ho za ruku. Elena jí něco pošeptala do ucha. Královna zvolna vstala a přistoupila k Markovi.
"Nemá to smysl," řekla tiše. "Náš lékař mistr Kirk mu nedává naději ani do zítřka."
"Nesmíme ztrácet naději," řekl Mark, zatímco Ray raněného vyšetřoval.
"Nevypadá to dobře," oznámil Markovi. "Poraněná pravá plíce. Vnitřní krvácení v pohrudnici. A k tomu sepse."
"Dá se s tím něco dělat?"
"Dá, ale bylo by to porušení zákona o nevměšování."
"Jdi mi s ním k čertu!" rozzlobil se Mark. "Porušili ho především Phytoři. Dej se do práce!"
"Dobře, ale potřebuju pohárek vody, abych do něj dostal analgetika a hlavně antibiotika. Potom hodně plátna, protože budu řezat."
Mark požádal Elenu o potřebné a královně řekl: "Ještě je tu malá naděje, že bychom mu mohli pomoci. Musíte nám ale absolutně důvěřovat, a hlavně se na nic neptat."
Královnina tvář se trochu rozjasnila.
"Czor říkal, že vám vděčí za svůj život. Kéž byste pomohl i mému synovi."
Ray už vléval mezi vysušené a popraskané princovy rty vodu s léky.
"Děkuji," zamumlal princ.
Android počkal, až drogy začnou působit. Zatím odstranil z princovy hrudi obvaz. Když skončil, sáhl po čistém ručníku. Ujistil se, že Mark odvedl pozornost obou žen, a laserem rozřízl hruď. Z rány se vyvalil hnis. Ray rychle vyčistil hrudní dutinu a zastavil krvácení. Nakonec mladíka znovu obvázal.
Princi se rázem dýchalo mnohem lépe. Očividně se mu ulevilo a usmál se.

"Myslím, že jeho stav se zlepší," prohlásil Mark a naplnil pohárek. "V noci ať pije jen tuto vodu."
"Budu na to dbát," pravila královna, která si už také povšimla náhlého zlepšení. "Eleno, buď tak laskavá a postarej se o hosty, ať dostanou dobře najíst a mají se kde vyspat."
Obsloužila je princeznina stará chůva a přinutila Elenu, aby snědla aspoň křidélko kuřete.
"Jakmile se rozední," řekl Mark, "pojedu za vaším otcem. Můžete nám opatřit dva dobré koně? Ty, které jsme získali, za moc nestojí."
"Řeknu podkonímu, aby vám dal bratrovy."

21

Mark s Rayem už nasedali, když k nim přišla královna. Bylo na ní vidět, že v noci nezamhouřila oka, ale tvář jí zářila radostí.
"Ještě než odjedete, jsem vám chtěla říct, že princ poprvé klidně spal a že dnes ráno už neměl horečku. Jsem vám nesmírně zavázána. Ode dneška můžete tento dům považovat za svůj."
Mlčky se jí uklonili a vyrazili.
Jeli celý den a střídali si mezi sebou koně, protože Ray využíval antigravu, aby svému odlehčil. K večeru dojeli do Czorova ležení.
Před královským stanem seskočili ze sedel.
"Můžeš nás ohlásit Jeho Veličenstvu?" zeptal se Mark Zola, který se s nimi radostně vítal. Zol nepatrně zaváhal a Mark se spiklenecky usmál. "Umírám žízní, jazyk se mi lepí na patro. Nebyl by tu doušek vína?"
Zol přinesl pohár vína. "Veličenstvo vás zve na večeři," řekl s úsměvem, když se Mark napil.
Czor hodně pohubl a vypadal unaveně, Marka však přijal s očividnou radostí. Nemohl se už dočkat novinek.
"Jedeme rovnou z Khoru," informoval ho Mark.
"Jak se vede synovi?" staral se hned Czor.
"Mnohem líp. Můj sluha se o něj postaral. Určitě se uzdraví. A jak to vypadá tady?"
"Přesně podle vašeho předpokladu. Nepřítel přešel do protiútoku a vrhl do boje čerstvé síly. Na ztráty vůbec nedbá, klidně obětuje stovky nešťastníků, kterým do této války vůbec nic není. Nakonec jsem musel tvrz opustit. Doufal jsem, že dosáhnu příměří, ale byla to marná naděje. Každý den dojde k nějaké šarvátce. Teď všechno nasvědčuje tomu, že se chystají zítra nebo pozítří zaútočit, přicházejí jim totiž stále nové a nové posily."
"Takže jsme přijeli právě včas."
Mark potom vyprávěl králi, co všechno s Rayem zažili. "Mým úkolem je všechny Phytory s vaší pomocí usmrtit," dodal. "Blokádu jsme už zahájili, takže další posily už nedostanou. Teď je musíme lokalizovat."
"Možná to nebude tak těžké, soustředili se zřejmě kolem dolu. Podle posledních zpráv se všechny loupežnické bandy z království ztratily."
"To je skvělé! Zaútočím s androidy na tvrz. Hned teď v noci. A vy za svítání zaútočíte na nepřátelské ležení, abyste rozptýlil jejich pozornost."
Czor se zamračil. "To nebude tak snadné. Opevnili se a mají dost děl. Víme, že s nimi moc škod nenadělají, ale výstřely plaší koně a dezorganizují jízdu."
"Ještě před útokem s tím něco provedeme," slíbil Mark. "Ale teď potřebuju deset koní pro androidy."
"Nechcete si na pár hodin odpočinout?"
"Nemůžu, prezident už netrpělivě čeká na hlášení."
"V tom případě svolám důstojníky a začneme hned. Koně vám dá Zol."
Za hodinu Mark s Rayem vyrazili do noci. Když se dostatečně vzdálili od tábora, Ray přivolal modul, který vyložil deset androidů. Společně pak zamířili k tvrzi.
Koně zanechali u keřů stejně jako předtím a tiše se kradli ke hradbám.
"Použijeme antigravy," rozhodl Mark.
Netrvalo dlouho a všichni stáli na ochozu. Mark přidělil androidům úkoly a ti se ztratili ve tmě. Ray měl pravdu, že na jejich inteligenci nelze spoléhat, ale jako bojové stroje se dokonale osvědčili.
Mark s Rayem vešli do velkého sálu, kde počkali, až androidi budou hotovi.

Za půl hodiny už byla tvrz obsazena. Phytorové, bylo jich přesně dvaačtyřicet, byli zlikvidováni. V tvrzi zůstala značná zásoba fosfátů a jeden spojovací modul.
"Rozložte všude nálože," rozkázal Mark. "Nechci, aby tady zůstala sebemenší stopa."
"Ta rostlina říkala, že jich je asi padesát. Myslíš, že jsme je vyřídili všechny?" zeptal se Ray.
Mark zavřel oči a spojil se s inteligentní rostlinou.
"Dobrý den, příteli. Vidím, že pokračuješ rychle. Na Miře jsou už jen čtyři Phytoři."
"Můžeš je lokalizovat?"
"Podle signálů, které dostávám, jsou v nějakém vojenském ležení a chtějí za svítám zahájit útok, a to dvěma směry."
"Díky, hodně jsi nám pomohl."
"Tolik bych si přál, aby tahle epizoda už skončila. Pak budu mít konečně zase klid."
Mark vyskočil. "Rychle, Rayi! Musíme se vrátit do tábora!"

22

Ještě před svítáním měl Czor s Markem a svými důstojníky válečnou poradu. Vrchní velitel Noxy musel opět změnit plány, protože ještě před několika hodinami mu král nařídil, aby se připravil na ofenzivu, a teď po něm chtěl plán obrany.
"Kde budete bojovat vy?" zeptal se Czor Marka.
"Rád bych zůstal v záloze s androidy, dokud neobjevíme poslední Phytory."
Na východě už začínalo svítat a bylo vidět blížícího se nepřítele. Na jednom křídle se shromáždila početná jízda a na druhém tiše postupovala artilerie podporovaná sevřenými pěšími šiky.
Polnice daly povel k útoku. Jízda přešla v cval a dělostřelectvo zahájilo palbu. Náhle se ozvaly další výbuchy a nad nepřátelskými řadami se zvedlo mračno prachu.
Král se na Marka tázavě podíval.
"Dneska v noci, když jsme se vraceli z tvrze," vysvětlil mu Mark, "jsem požádal Raye, aby letěl nad jejich ležením. Laserem jsme jim navrtali všechna děla. Drobné otvory narušily hlavně a ty se roztrhly při prvním výstřelu."
Nečekaná zkáza dělostřelectva vnesla do řad nepřítele zmatek. Na druhém křídle však útočila jízda. Czorova děla ji sice trochu rozkolísala, ale útok neodrazila. Útok jízdy se zastavil až o kopí pěchoty. Rozpoutal se boj muže proti muži. Ve stále větším zmatku Mark zoufale hledal Phytory. Mezi dvěma mračny prachu nakonec spatřil čtyři jezdce v černém, kteří se drželi v bezpečné vzdálenosti za pěchotou.
"Rayi, tam jsou. S androidy bys mohl prorazit nepřátelskou linii a zničit ty stvůry, dřív než stačí pomyslet na útěk."
"A co ty?"
"Zůstanu u Czora."
"Dobře, ale zesil si pole. Nerad bych tady pak našel tvoji mrtvolu."
Androidi si nemilosrdně razili cestu nepřátelskými řadami. Dřív než si Phytoři uvědomili nebezpečí, bylo už pozdě. Androidi je dohnali a zlikvidovali.
Mark se obrátil k Czorovi a zabručel: "Tím moje mise skončila."
Když rhanští vojáci zjistili, že jejich velitelé už nejsou mezi živými, dali se na ústup, který se záhy změnil v panický útěk.
O několik hodin později se Mark přišel rozloučit do králova stanu.
"Sbohem, příteli," řekl Czor. "Kdyby vás vaše práce někdy přestala bavit, můžete se usídlit na Miře. Trůn v rhanském království je volný a rád bych na něm viděl vás."
"Děkuju vám, ale nemám důvody jako vy, abych tady zůstal."
Unavená králova tvář se rozjasnila úsměvem. "To je pravda. Po otci jsem sice zdědil smysl po odpovědnost, ale musím přiznat, že roli v tom sehrála i žena. Za těch pětadvacet let jsem ani jednou nelitoval."
Objali se.
"Poděkujte mým jménem vašemu prezidentovi za to, že zachránil naši planetu."

23

Kožený a upjatý poddůstojník uvedl Marka do pracovny admirála Neumana.

"Pane admirále, plukovník Stone," ohlásil ho a bylo patrné, že i jemu vadí Markův rychlý postup.

"Posaďte se, chlapče," řekl Neuman s přátelským úsměvem, "a dejte si skleničku. Využijte toho, protože tenhle předpis už zřejmě brzy zrušíme."

Mark poslechl, ale včas si vzpomněl, že Khov si vyměnil s Neumanem láhev a že Neuman se v alkoholu nevyzná. Nalil si tedy jen krapet a opatrně ochutnal. Dobře udělal. Bylo to přesně ono svinstvo, které pil na satelitu.

Neuman to ani nezaregistroval a hned spustil: "Chtěl bych vás informovat, že operace Bakchus právě skončila. Díky tomu podivnému spojení, které máte s tou rostlinou, se nám podařilo Solan vyčistit. Naštěstí byly kontaminovány už jen dvě další planety, ale tam to proběhlo hladce. Eskadry jsme povolali na domovské základny, pouze jednu jsme nechali, aby blokovala mateřskou planetu Phytorů."

"Jak se rozhodl prezident ohledně té inteligentní rostliny?"

"Ještě to zvažuje. Dnes má být porada, jdeme tam s Khovem. Vy si zatím odpočiňte a zítra ráno mi zavolejte."

Mark už byl u dveří, když admirál dodal: "Na satelitu pokračovali v té vaší zvláštní léčbě. K překvapení všech biologů se Phytor, prorůstající tělem té ženy, stále víc smršťoval, až z něho zbyla jenom ta hlíza, která se už dala vyoperovat. Lisa Carlsonová se tedy uzdravila a včera se vrátila na Zem. Byla by ráda, kdybyste ji navštívil. Takže zítra, hochu!"

Mark se nerozhodně zastavil před budovou Vesmírné policie. Po každé misi na primitivní planetě potřeboval nějaký čas, aby si zvykl na mraveniště megapole. Pobaveně si vzpomněl na Czorovu nabídku a říkal si, jestli jeho místo přece jen není na nějakém hradě.

Od jednoho seržanta si vyžádal adresu Lisy Carlsonové. Když zjistil, že nebydlí zas tak daleko od sídla Vesmírné policie, řekl si, že ji zajde rovnou navštívit.

Zazvonil a Lisa mu hned přišla otevřít. Měla velký byt v posledním patře.

"Pojďte dál, kapitáne Stone, jsem ráda, že jste si na mě udělal čas."

Tvář, kterou měl Mark v paměti jako zarputilou a nepřátelskou, zářila upřímným úsměvem. Lisa měla na sobě smaragdovou tuniku nad kolena s hlubokým výstřihem.

Zavedla ho do salonu a ukázala na pohovku u konferenčního stolku.

"Myslím, že si zasloužíte skleničku," poznamenala s potutelným úsměvem. "Doporučuji vám skotskou William Lawson. Je to učiněný zázrak."

Když se napili, Mark ji požádal: "Rád bych slyšel něco o vašich trampotách od chvíle, kdy jste opustila Solan."

"Neuman mě tam poslal, abych zjistila, proč všichni jeho agenti vyhořeli. Udal je ve skutečnosti jeho pobočník. Když jsem přistála, překvapilo mě chování a postoj některých vedoucích činitelů, vůbec jsem si to nedokázala vysvětlit. Od jednoho piráta jsem se dozvěděla jen tolik, že dvakrát přistáli na Miře. Napadlo mě, že tam bych mohla najít vysvětlení, a vypravila jsem se tam. Sotva jsem se vynořila ze subprostoru, už se na mě řítilo několik řízených střel. Padla jsem do pasti stejně jako vy, ale vy jste se z ní dokázali dostat. Před výbuchem lodi jsem se ještě stačila katapultovat. Přistála jsem na pobřeží nedaleko jakéhosi přístavu. Doufala jsem, že mě brzy vyzvedne někdo od Neumana, a tak jsem si řekla, že se můžu ztratit mezi hosty hospody. Jaké bylo moje zklamání, když jsem hned druhý den uviděla čtyři černé jezdce, kteří měli stejně strnulé rysy jako ti lidé na Solanu. Došlo mi, že zaměřili prsten, a proto jsem se ho zbavila. Utekla jsem do Khoru a doufala, že Neumanova agenta napadne hledat ve zlatnictvích a klenotnictvích."

"Klidně se mohlo stát, že by mě to nenapadlo," podotkl Mark.

"Jen se tak nepodceňujte," rozesmála se Lisa. "Jestli si vás admirál vybral, pak věděl, co dělá. Bohužel to napadlo i naše nepřátele a brzy jsem je viděla, jak se potulují kolem zlatnictví. Vyděsila jsem se a utekla jsem až do Rhanu, kde jsem zjistila, že to nebyl zrovna skvělý nápad. Sotva jsem vešla do prvního krámku, zmocnili se mě dva Phytorové a odvlekli mě do oné pohraniční tvrze, kde mi provedli transplantaci." Na okamžik se zadívala na prázdnou sklenici. "Bylo to velice nepříjemné. Dál si už pamatuju jenom útržky, bez ladu a skladu. Zasažený člověk registruje scény, ale nedokáže je pochopit

ani sám jednat. Je to učiněné peklo."
Zachvěla se a oběma dolila.
"A teď vy! Chci slyšet všechno všecičko!"
Mark jí s úsměvem začal vyprávět svá dobrodružství. Když se dostal k příletu na satelit, Lisa ho přerušila:
"Už je dost pozdě a jistě máte hlad. Nalijte si ještě jednu skleničku a já půjdu přemluvit robota, aby nám připravil k večeři něco slušnějšího než obvykle."
Měla zřejmě značné přesvědčovací schopnosti, protože improvizovaná večeře byla opravdu skvělá. Když dojedli, sedli si na pohovku a Mark dokončil svůj příběh.
"Děkuju vám za skvělou večeři, ale teď už musím jít..."
Lisa se k němu naklonila a oči jí plály zvláštním plamenem. Jejich rty se spojily v dlouhém polibku. Celá rozechvělá se k němu přitiskla a zašeptala: "Za tu dobu, co jsem měla v sobě hlízu, jsem zažila pouze jeden jediný příjemný pocit. A to ve vašem člunu, když mě můj Phytor přinutil sehrát milostnou scénu. A teď chci zjistit, proč mi bylo tak dobře."
Mark se vzbudil skoro až před polednem. Z Lisy se vyklubala pozoruhodně nadaná žačka a milenci usnuli teprve k ránu.
Teď už měla na sobě lehounkou průsvitnou košilku a podávala mu šálek voňavého nápoje.
"Rychle se napij, musíme se rozloučit. Mám schůzku s Neumanem. Kdoví, kam mě pošle tentokrát... Ale moc ráda bych zůstala ještě s tebou."
Mark se zamyslel a pak rázem vyskočil z postele.
"Dostal jsem nápad!"
Přistoupil k videofonu a vytočil číslo Vesmírné policie. Bez potíží ho spojili s Neumanem.
"Pane admirále," šel rovnou k věci, "včera jsem zapomněl na takovou maličkost. Nevím, jestli ještě spadám pod vás, nebo už pod generála. Ale ať je to jak chce, mám nárok na čtrnáct dní dovolené."
"Můžu vám dát jenom týden," odvětil suše Neuman. "Prezident včera rozhodl, že vyšle tříčlennou komisi, aby navázala kontakt s onou inteligentní rostlinou. Bude se skládat z jednoho diplomata, psychologa a biologa. Přeje si však, abyste je doprovázel ve funkci jakéhosi tlumočníka. Vy se s tím Phytorem domluvíte. Odlet je za týden. Do té doby můžete odpočívat."
Než admirál stačil zavěsit, Mark rychle dodal: "Když jsme se před akcí setkali v pracovně generála Khova, slíbil jste mi, že dáte rovněž dovolenou slečně Carlsonové, když ji odtamtud vytáhnu."
Neuman pobaveně přitakal.
"Ano, vzpomínám si."
"Cítí se ještě unavená a proti dodatečné dovolené by určitě nic nenamítala."
Neuman se naoko zatvářil překvapeně. "Chlapče, vy mě vždycky něčím překvapíte. O to víc lituji, že nechcete přejít ke mně. Dobře, schvaluje se. Dohlédněte na to, aby se skutečně zotavila."
Neuman přerušil spojení a Mark se obrátil k Lise.
"A je to! Máme týden volna. Co s ním?"
Lisa se mu vrhla do náruče tak prudce, až ho povalila na lehátko. Kousla ho do ucha a zamumlala: "Já vím, co s ním. Nemusíš mít strach!"
- 3 -